

Владимир Радовановић

НЕДОВРШЕНО...

Владимир Радовановић

НЕДОВРШЕНО...
(збирка кратких прича)

Владимир Радовановић
НЕДОВРШЕНО...

Издавач:
Владимир Радовановић

Лектор:
Споменка Милић, новинар

Компјутерска припрема за штампу:
Снежана Ђурић Перишић

Тираж: 300 примерака

Штампа:
Штампариија „БАЈИТ“ Чачак

*Посебну захвалности желим да искажем
Занијели, Исидори и Зарји за сву доброту,
помоћ и љубав коју су ми пружиле...*

*Било је тешко кактикад и муњно путовање
пуно беса, пуће и...*

*Губили смо заједно по немилном мору
фикција, таме док сам осмишљавао бесмисао...*

*Ово литерарно путовање посвећујем
сенима својих родитеља.....*

Тамом обојено платно

Једна сенка будила се из сна, тврда клупа у парку прекинула је сан... Непознати мушкарац се лагано протезао као после лепог сна, задовољно посматрајући светлост уличних светиљки која се преливала над тамом околних зграда. Ништа није указивало да је збуњен, уплашен или...

Помислио је само - ко је он, и откуда у овој тишини се налази, у овом непознатом свету. Осећао је пријатност мириса и укуса ране летње ноћи, и баш ништа више. Благо се насмејао са мало самоироније да се, ето, налази у неком чудном сну и да му ништа баш ништа није јасно. Низале су се мисли, покушавао је да се присети неког догађаја из свог несталог живота, догађаја који би му можда био светлост сазнања. Не, ништа није постојало осим садашњег тренутка. Непозната сенка беспомоћно је покушавала да се сети макар једног лика из сећања. У сећању је била рупа, баш ништа...

Одједном се неспокој уселио у срце, страх је бивао исконски моћан, вртело му се у глави и беспомоћност је била једина реч тог тренутка који је трајаооооо...

Пролазили су сати. Дуги као године, они сати који никада не пролазе, а баш тада највише желиш да прескочиш време, али то је немогуће, јер сваки тренутак има свој значај и мора се догодити.

Одједном је устао, несигурних корака, као дете које улази у свет и покушавао да некуда крене. Без одређене жеље, без циља да реши мистерију... Несигуран ход човека сенке се губио, сенка је нестајала... нестала је...

У једном стану, недалеко, једна жена је плакала... Покушавала је да објасни полицијском чиновнику да је неко нестао и да га нема већ два дана, да је тај болестан тешко, и да без лекова неће преживети.

Глас са друге стране жице бирократски је објашњавао да се мора сачекати још 24 часа и да ће они пронаћи... Прича је трајала и трајала, један глас је говорио са страхом и зебњом, а други је читао неке прописе....

А... ма, не знам где је сада... а он је... осликавао тамом... ПЛАТНО

Балони снови

И.М. је, у свом безвољном ленчарењу, дошао на чудну идеју. Он никада није гледао у будућност, то му је било мучно, чак помало мазохистички, да сања и замишља неке снове који се никада не остваре. Чак је ишао и корак даље, тврдећи себи да ништа лепо не може да се догоди, управо зато што то желимо. Једноставно, бајке не постоје, посебно не у времену садашњем.

Живео је у мучној стварности, не излазећи, не разговарајући, без икакве жеље да икога слуша и гледа. Свет је био само соба омеђена бедемима, пуна дуванског дима и разливених звукова сећања. Знао је да је то сигуран пут да потпуно заглупи и отупи, пречица у сигурну пропаст, али његов чврст, непоколебљив избор.

Време је проводио у самопреиспитивању и силно је желео да у своме уму покрене времеплов, да заплочи у давну прошлост и пронађе судбоносни тренутак који је одредио његов пут, тачку за којом је трагао, али је није проналазио. Желео је да види тренутак своје најбоље намере - који је био највећа грешка...

Затворио је очи, ваљда да не види ништа, заронио је у сан и заплочио... Време је пролазило, можда сати, али ниједна слика се није назирала на платну... ниједан лик није лебдео, ниједан тренутак се није назирао...

Одједном, угледа неког дечака како стоји на стази и поред њега пролазе људи... Нико не обраћа пажњу на њега, али он срдачно свакоме поклања балон, као да дели сан, живописне боје снова који високо лете, плешу слободно...

Каква радост, а дан је летео, већ се ближио сумрак и дечак примети да крај њега нема више балона... Нестрпљиво се врпољио тражећи, али ниједан више није био ту...

Потрча стазом да сустигне шетаче. Задихан, пружао би руку свакоме да му врати макар један сан, али нико га није примећивао, само би прошли покрај њега... Однекуд се појави сенка, црна сенка која му је ишла у сусрет, налик човеку без лица који му пружи једну руку, док је другу држао скривену. Дечаку се учини да труд није био узалудан, и да ће у сумрак добити свој делић сна...

Црна сенка му грубо угура у оба ока два црна покидана балона... Грохотан смех је одзвањао и губио се у даљини. Дечак је непомичан стајао, без суза, са два црна покидана балона у очима...

Тумарао је неко време, тражећи излаз са стазе, осећао је да хода густом шумом и да тражи ...

Дечак се више није појавио, никада, нестао је...

Бес, немоћ и...

Нафракана спикерка силиконских усана, са обавезним наочарима, као декор интелектуалке, у ружичастом амбијенту, са озбиљношћу старогрчких филозофа дочекивала је госте. Била је видно узбуђена, туга и бол су је прожимали. Никако није била спремна да започне тако важну тему отвореног студија, а тема је била УБИЈАЊЕ ГОСПОДАРА, ПОСЛЕДЊИ ЧИН!!!! Један гост је морао бити универзитетски професор, аналитичар који ће за мало славе мудросерати и потврђивати све што изговори дежурна луда боксерског лица, провинцијска вуцибатина, новинар жуте штампе.

И боксер је започео реч тешку, поштапајући се фразама да покрије своје глупости и гадости, своје измишљене приче, есеј о неком несрећном лудаку спремно да нас врати у камено доба. Несрећнику, усамљеном и јадном, али тако моћном да сам, попут дива, може срушити државу....

Плаћени професор мудро је убацивао своје тезе, дискретно, ваљда стидећи се улоге дежурног интелектуалца кога су покупили са недељног ручка, а он задихан похитао да се стави Господару на располагање, али боксер је био неумољив. Брбљао је, брбљао, понављао стотину пута исту реченицу, само мењајући редослед речи, али га силиконска дама прекину: сада почиње конференција за штампу, где ће се доктор полиције и његова десна рука обратити

јавности да јој саопште озбиљност стања, али и да пружи утеху да је све под контролом.

Стасити момци, неки маскирани, неки не, са оружјем око појаса, били су декор озбиљности, док је доктор лупетао. Они су били сценографија моћи и силе државе, гаранти мира и отварања поглавља, стуб највиших вредности реформи. И трајало је трућање и трајало, али се онда, да не буде усамљен доктор полиције, појавио на екрану керамичар, шеф војне хунте, да се закуне Господару на верност, и да му улије сигурност да ће га војска бранити од сваког зла. Немушто је муцао, као да погађа посао лепљења плочица, али одзвањале су речи у ушима да ГОСПОДАР МИРНО СПАВА, јер његова војска је ту да га чува.

Уморна силиконска дама препусти реч колеги који је имао госте. За кафанским столом седели су министар неправде и дворска луда, дежурно блебетало које је све знало, велики заштитник угрожених који се озбиљно обраћао у скупоценом оделу, театрално машући пут непријатеља који ће бити заустављени у подмуклој игри рушења. И трајало је, трајало, трајало, праве римске игре хлеба и игара за пук. Недостајали су гладијатори и жртве, и отворени студио би могао бити затворен, али сви смо чекали вест да ли је ГОСПОДАР ПРОШАО полиграф и, коначно, бура одушевљења, салве аплауза и уздаси олакшања: најважнија вест је обасјала наше животе. ГОСПОДАР ЈЕ ПРОШАО ПОЛИГРАФ, скромно, као и сваки поданик, сам се појавио без

икакве присиле, и уклонио је мрљу. Свима нам је лакнуло, бравооооооооооооооооооооооооооо...

Крај логорске ватре скојевац је окупио омладину напредну и позвао их да зауставе лажи, или ће они свакоме утерати силом памет у главу - да знамо колико не знамо да нам је добро.

Ух заврши се и овај тежак дан мучења ГОСПОДАРА, КОЈИ СЕ ТОЛИКО НАРАДИО ПУТУЈУЋИ, АЛИ, ОН ЈЕ ОБИЧАН ЧОВЕК...

Вече се завршавало, али нешто је недостајало. Осећао сам да камен у мозаику недостаје и доживех просветљење. За коцкастим столом, уз кафу, Слотија је давала завршну реч, објаснила нам је све детаље, захваљујући се Ваздуплохову што се одазвао да одвоји своје време и да нам све расветли.

Мрак је превио Страдију, људи су мирно одлазили на починак, срећни да се спречило најгоре, а ја сам, бесан и немоћан, претурао по библиотеци. Није ми се спавало нити, сам хтео да читам Кафку, Орвела, ма, не знам, можда Домановића... Не, не нисам имао снаге. Уморан сам, ма, можда сам и луд, јер не видим оно што други виде, ја, немоћан и бесан, и помало луд...

Али јутро ће можда променити све, или то годинама само лажем себе...

Борба

Професор В.Ј. седео је за својим столом, у башти омиљеног ресторана. Пијуцкао је кафу, густирао вињак са ледом и ишчитавао дневне новине, пажљиво се враћајући на занимљиве наслове .

Није било много људи у башти, нико од његових познаника са ким би коментарисао спортске и политичке догађаје још се није појавио. Нехајно се окретао око себе, посматрајући детаље које је мноштво пута посматрао, као да га, тобоже, нешто занима.

Али, један потпуно безначајан догађај привукао је његову пажњу. На зиду наспрам његовог стола, једна оса је била ухваћена у паукову мрежу, беспомоћно покушавајући да се извуче из замке... Све је то личило на уобичајен догађај из света инсеката, који се може видети било где, било када, али...

Никада није видео тако срчану борбу за опстанак, ту силну жељу да се извуче из клопке, да се спасе, и поново слободно лети. Ипак, напори су бивали све слабији и слабији, све мање снаге као да је наговештавало предају. Све више, видео је слику пораженог и рањеног војника, притераног уз зид, како чека крај, слика пораза какве се могу видети из речи описане историје.

Ниоткуда, са другог краја, скривен, маскиран, излазио је паук, лагано корачајући ка плену. Маршом победника сигурно је прилазио, демонстрирао је моћ

великог војсковође, који односи још једну блиставу победу.

Таква смиреност и немоћ жртве осликавале су слике бројних историјских ратишта, а професор је то немо посматрао.

На тренутак му се учини да је неправедан исход који се најављивао, понесе га силна жеља да устане и својом снажном руком растргне мрежу и промени ток једне мале велике борбе, да пружи спас заробљеној оси...

Али, поколебао се: са којим правом он може мењати ток борбе два слична супарника, где један можда мудрошћу побеђује? То је природни поредак, у којем се све дешава што треба да се догоди...

Окрнуо се, не желећи да посматра даљу борбу. Мирно позва конобара да му донесе још један вињак и настави да ужива у свом миру... Лагано пресавивши новине, спокојно и мирно устао је од стола и кренуо у своју шетњу... Још један дан, прелеп дан је пред њим...

Дечак отац старцу

Дечак је био ведар, усхићен. Отац га је узео за руку и повео у шетњу сунчаним улицама. Отац је поносно ходао, љубазно поздрављајући мноштво људи који су му се јављали, а дечак је био поносан што га неко моћан држи чврсто, и сигурно води, а страха нема.

Дечак је већ био несташан, правио је глупости, не тако страшне, али чинио је кораке који су водили у проблеме. Био му је потребан неко да га преведе преко реке са мноштвом замки, да преплива бујице и вртлоге. Отац је лагано причао, строгог изгледа, ироничних реченица благе љубави, тек довољно да младо дрво не увене, већ да расте и буде храст. И њему је недостајала сигурна рука. Није је имао када му је највише била потребана, сам је морао пливати кроз вртлоге...

Дечак је постао зрео човек. Засењивао је себе и друге крајностима, глупостима, желео је да по сваку цену буде другачији, али, био је сломљен. Отац је ћутао, више није желео ништа рећи, а у себи је молио да рука дечака буде снажна и преплива реку. Не сме му више помагати, крај. Ипак, снажне руке дечака препливале су реку, у последњим тренуцима стигао је на другу обалу, изморен, али спасен...

Старац је постао дечак, дечак-беба која тек изговара прве мисли и упознаје свет око себе. Постао је син дечака. Причао је своје "оцу" нејасне приче, сликао му нејасне слике, а "отац" је слушао, у неповезаности и

бесмислу мноштва изговорених реченица налазио је поруке и ћутао је, ћутао...

Дете-старац бројао је кораке до смрти, призивао је "оца" сина, опраштао се од њега, умирао је као син, а не отац. Старац је био дете, а дечак старац. Те ноћи круг се затворио, бескрајни круг...

Дијагноза ТРАНЗИЦИЈА

У маленом успаваном граду све је исто као и у било којем другом граду. Сивило, летаргија, депресија владале су. Улице су биле пуне, људи су журним корацама хитали некуда, а да нису ни знали циљ. Једино место, уточиште, био би дом где би се сакрили, носећи се са сопственим мукама и тескобом...

Ту, на улазу у град, стајала је сива стара зграда болнице, одржавана, али већ довољно начета зубом времена да се то није могло прикрити ни окреченим фасадама. На средини великог дворишта била је скривена зграда психијатрије. Већ годинама уназад све више и више људи ју је походило, као последњу наду да ће ту пронаћи чаробни лек, лек који би однео све муке. Низале су се реке разних ликова, наркомана, алкохоличара, отпуштених радника, малтретираних жена, сломљених људских бића са надом да ће...

Полумрачни дуги ходник, огољених зидова, начичкан собама, чувао је разне тајне. Ништа необично, само је нешто било сумњиво. Највећи број невољника, који се увећавао, радио је у компанији МПА, једној од оних са скраћеницама које би требало да покажу значај свог постојања. Компанија која је дошла - нико не зна одакле и како - ништа ни то не би било необично, јер су људи већ довољно сломљени били, увек спремни на покорност и ћутање ради мало посла, сигурности имагинације која је носила име „рад“.

Негде на неколико километара даље седела је у својој раскошној канцеларији менаџерка. Жена болесно амбициозна, сурова, сладила се сваког дана читајући нове здравствене билтене. Све више њених потчињених лечило се, све више њих је било на корак до слома, а то је знак да њена гвоздена рука чврсто држи свакога, а сломљеним људима најлакше је манипулисати. Тек понеки побуњеник деловао је као кап воде у мору, а на њих се није ни обазирала. Она је сада на крову, или бар на корак од крова света, а њен рад препознаће и генерални директор, сви ће видети њену интелигенцију и успешност, а онда правац у велики Б... и још ближе моћи...

.... Прошли су месеци и, како то бива, моћна злица почела је да губи контролу. Показивала је све више нестрпљења и правила је грешке, чак несмотрене, показујући све више глади за моћи. Једног дана, појавио се неко, улазећи у њену канцеларију без питања, сео је у њену фотељу, ставио коверат на сто и чекао... Одједном, поче хистерично да се смеје, али то је био знак да... Плач, јецање орило се из просторије, попут крика рањене звери, док је незнанац седео заваљен у фотељу, без знака било какве емоције...

Стрчала је низ степениште, саплићући се вртоглаво. Само је желела да излети, виче на сав глас, гушила се и проклињала све који нису видели да је она најјјј, већ је као псето терају...

Опет исплива сива зграда болнице. У ходнику, иза решетака, у болничкој одећи, корак по корак, ходала је с муком једна сенка...

Личила је на неку менаџерку, покушавала је да покаже моћ... Заустави једну болесницу и поче јој нешто причати, тихо, сасвим тихо, а тешких покрета руку... "А све сам учинила за компанију" - понављала је саговорници, која ју је тупо гледала... Кажу да постоји нека нова дијагноза, болест ТРАНЗИЦИЈА...

Егоиста

"Ништа у животу не зависи од нас!" Стално су ми одзвањале те речи које сам небројено пута слушао од разних људи. Па, чему живот као дар БОГА, чему наша слободна воља и учешће!!!! М. је увек понављао исту реч, када није имао смисленији одговор, који би допринео размени мисли, једноставно, само упрошћено, и – крај. Био је виспрен, интеллигентан, упоран у исказивању више пута поновљених фраза, прецизно је усмеравао слушаоце у ток речи. Аргументи, морам признати, били су јаки, на неки необичан и чудан начин убеђивао је саговорнике, чак уграђивао своје мисли у њихове главе.

Нико о њему није много знао, само оно што је видљиво и доступно. Могла се знати само званична верзија, препуна уопштеног и, понекад, тривијалног. Живео је у подвојеном свету, једном који је се налазио у његовој вили, где је боравио с времена на време, и оном другом, далеко од очију познаника. То је био тајни свет, закључан у ковчег са седам брава, пун мистерије. Дане је проводио окупљајући "пријатеље", уживајући у колориту ликова који су у бесмислу ту проналазили уточиште, станиште за предах, уморни од свакодневице. Углавном, то је био промашени полусвет, који није био у стању да прикрије свој јад, или је то чинио на јадан начин.

Баш гротескно је деловало када би се мешала гомила неартикулисаних звукова, који су испуштани из

пијаних уста, где је свако желео да искочи у први план и да изрекне неку своју "мудрост".

И жене су биле колорит, јер, без њих би платно било непотпуно, а чиниле су их или оцвале средовечне жене које су биле саме, или су бежале од незадовољства сопственог живота. Иза сваког лица крила се дубока беда прекривена шминком, која је требало да ублажи изобличено лице. Биле су и оне друге, уништене јаднице које су снови преварили, и које су истрошиле младост мислећи да ће покупити блага, али су остајале одбачене и постајале „крпе“. Све то је уобличавала јефтина гардероба, покрети јада, празне вилице, које би требало да су украшене бисерима...

Да, све је то била игра моћи, помало извитоперена игра давних фрустрација, која је чекала време за наплату, време за понижења неостварених снове љубави, недобијених страсти....

Али, све што је тајно - биће јавно. Кад-тад изговориће се реч која ће бити „алфа и омега“ једног бића... Тешко говорећи, пијан, без контроле, само је патетично, скоро без гласа изречено: ЖИВИМ, ЈЕР САМ ЕГОИСТА, Е Г О И С Т А..... ја ништа не осећам, само се светим.

Фрагменти притајеног...

Лела је инжењер у МЦБ. Она је млада, атрактивна жена, која зауставља дах када се сваког јутра пење на други спрат у своју канцеларију, увек изазовно одевена. Али, она тако мало прича, скоро и да не говори, поред људи пролази као да не постоје. Она је радохоличар, којој је само посао мисао са којом живи. Њу никада нико није видео у бару после напорног дана, да се опусти и заборави на рад, она, једноставно, само нестане.

О њој нико ништа не зна више од официјелног. Чак ни таква, није предмет оговарања, различитих прича, јер идеју да се каже нешто о њој - невидљиви страх брзо одагна. Покушавали су поједини да ретким погледима, започетим речима, отворе гвоздена врата али, ништа, велико ништа...

Емоције, страст, мимика, биле су стране речи за њу, њено хладно лице као ветар секло је...

За Лелу је постојала само једна "љубав": њен рачунар који је био централни детаљ укусно и луксузно опремљеног стана на осмом спрату у улици Г, иза чијих се врата тврђаве крио свет препун...

Једно невидљиво око сваке ноћи је гледало таму њене собе и, где чуда...

Лела је сваке вечери са треперењем светиљки града искључивала сва светла, навлачила завесу и

пригушивала светло, тек толико да је све отворено, али да нико не може прозрети њене игре.

Невероватан преображај у тами плесала је нага женска фигура, као да ритуално отвара вече, чекајући неког, само њој знаног незнанца, који можда хода ту негде по крају, сањајући је и не знајући је.

Свако вече у тачно одређеном тренутку са екрана би засветлела порука, знак да је жртва приступила свом "мучитељу"...

Не, ту нема романтичних фраза, нема старомодног патетичног писања, ту живи на екрану сурова стварност страсти, експлицитна и јасна. То је тако, јер она то жели и биће све док не одлучи да ли ће жртву "убијати" осећајно. Несурова "мучитељка" показује своју МОЋ, и ко није у стању да је прати, нестаће заувек, или ће бити покоран за имагинарну наду да можда...

Лела је плесала необичан плес, то је био плес надахнућа, вечерас посебан плес моћи, вечерас је тренутак када се прави искорак и игра постаје суровија...

Први пут опуштено, седела је у канцеларији и лагано радила, без журбе, остављајући отворена врата, као знак да неко сме ући ...

"Добар дан" - обратио јој се пријатан мушки глас. Препознала је човека који је разносио пошту. "Имате пошиљку, знате, куцао сам, али нисте ме чули, а

врата..." Показа му осмехом да је све у реду, узимајући пошиљку.

Лелино лице се осмехну, гледајући папир и још нешто што што је вирило ...

Ту, негде, у близини тврђаве, ту негде живела је "жртва". Да, често је пролазила ту, близу канцеларије...
ВРАТА СУ ОТВОРЕНА.. ИСКОРАК....?????

Госпођа Ана

Ана П. је дама рођена у угледној београдској лекарској породици. Вековима је њена породица градила углед и стицала иметак, у времену када су рад и марљивост били цењени. Не, они нису били похлепни као садашњи богаташи. Живели су скромно, тихо, и своје тешко стицано богатство остављали отачаству попут многих.

Расла је између два велика рата и образовала се. Била је мудра, паметна, одмерена жена, тихих речи и јаких аргумената. Све у њеном животу ишло је како треба. Није се школовала на великим школама, јер је желела да сву пажњу посвети својој великој љубави Ђурађу, стаситом, бистром и наочитом младићу, ванредне памети који је, иако провинцијалац, стицао углед својим знањем. Ана је била његова сенка, успех, подршка у свим тренуцима живота, а он јој је узвраћао љубав коју су само псалмописци умели опевати...

Али, срећи је дошао крај, не крај међу њима, јер ту и такву љубав ништа није могло раставити, дошао је рат и црни облаци несреће надвили су се над отаџбином, а избор је био тежак. Ана одлучно подржи свог вољеног да крене пут борбе за слободу, верујући да ће се убрзо вратити и да ће Сунце слободе вратити и њихову вечну љубав...

Године су пролазиле, ретки гласови о њему бивали су опречни, али је тихо, уз молитву и сузе, веровала да је жив...

И сама је често привођена у Гестапо на мучна испитивања и шиканирања, где би се смењивали надмени Германи, који су са презиром говорили о Србима, величајући своју расу, али она је ћутке трпела увреде изречене на рачун мужа, дубоко верујући да је он за њих Гете и надмоћно паметан, само нема силу којом би то показивао.

И, једно зло је одлазило, рушећи све пред собом, а друго зло, црвено, прождирало је земљу. Људи су нестајали, одвођени по мраку, и никада нико о њима више ништа није знао. Ана се није плашила. Смрт је само тренутак, њена једина мисао је да још једном види свог драгог, па нека и у смрт оду, али заједно.

Најзад, после неког времена дошле су вести да је Ђурађ ухапшен и да ће му нове власти судити. Бар је жив. Осетила је срећу док су цокулаши отимали део по део њене имовине, крчмили све стварано, уништавајући у бесу, а њу су гурнули на таван у собичак да проводи своје усамљеничке дане. На радном столу стајала је БИБЛИЈА И УПАЉЕНО КАНДИЛО СВЕТЛО СВЕТЛОСТИ, КОЈЕ ЈЕ ОСВЕТЉАВАЛО ЊЕГОВ МРАК...

Најзад, када се завршила фарса од суђења и када је Ђурађ добио 20 година робије, остао је само пут

чекања, њена вера да ће све проћи и да ће га сачекати у њиховом дому, чврста вера...

После неког времена, удбаш је позва на разговор. Објаснио јој је да зна да она ради и да је вредна и марљива жена, али да би за њу било добро да се скраси и да се одрекне свога мужа. Сасвим довољна порука...

"Не, ништа нема цену да се одрекнем некога коме сам се заветовала, а Ви знате шта Вам је чинити."

Мучне године су прошле, она зна како и са колико бола, муке, туге и ишчекивања. Најзад, једног дана, Ђурађ се појави на вратима мансарде, мршав, изморен, оронуо, али није био сломљен. Веселим осмехом пољуби руку своје Светице, чврсто је загрли и обећа да их никада ништа више неће раставити...

Не, то није више могло бити време давних дана, али били су заједно. Ништа више није ни потребно. Сада већ стари, завршили су своје ратове...

Игра

Ивона је паркирала свој ауто у гаражу. Убрзаним корацима кретала се ка лифту, као да је осећала нечији ход, тих, скоро нечујан, а благи страх и језа прожимали су јој тело.

Најзад осети олакшање закључавајући врата. Лагано се осврну по стану, као да проверава да неко непозван није унутра и, када се увери да је сигурна, поче немарно разбацивати одећу по соби и - правац купатило, топла купка ће је ојекрепити и...

Док је уживала у кади, размишљала је како ће се остатак ноћи играти, заводити, варати. Њен живот се већ годинама сводио на лак живот, ретке, али богате клијенте, и свет виртуелних мушкараца који су у њеној подсвести били нешто чисто, али далеко, али све би то било само тренутно, претварајући се у чудовишну игру, игру надмоћи и скривања, путовања у свет где је она творац.

За пола сата седела је за рачунаром, припремајући се да заплочи, попут ритуала започињала је своју свакодневну игру, али... одједном осети хладну мушку руку која јој је затворила уста, да се ни глас не чује, крупна фигура са стране показа своје лице у полумраку, прстом показа да не говори...

Лепљивом траком јој затвори уста, а затим брзо и спретно веза руке и за тили час Ивона се претвори у

затвореницу непознатог. Кроз главу јој брзо почеше пливати мисли, са само једним питањем: ЗАШТО?????

"Добро вече" - мада је већ откуцавала поноћ, обрати јој се дубок глас. Непознати седе у фотељу наспрам ње и поче је одмеравати, осећало се како ужива у надмоћи. Ћутао је неколико минута, испијао пиће, баш као да се премишља шта ће чинити.

Страх поче паралисати Ивону. Није осећала ни руке ни ноге, страх, само из тренутка у тренутак све већи страх стварала јој је тишина, неизвесност...

"Нећу те повредити, дошао сам да се играм, а ово је посебна игра, овде постојим ја који говорим и ти која само слушаш! Разумеш ме добро?" Климну главом од страха, али са олакшањем, јер је веровала у реч непознатог да је неће повредити.

"Знаш ли назив ове игре? СТРПЉЕЊЕ!!!!!! Ти знаш, каква глупост, па ти си једна нула, глупача и..."

Странац опет заћута. Сада се ћутање одужи. Трајало је, трајало, док је он отварао њену пошту, претраживао по рачунару. Његово тело није показивало никакав грч, покрет нервозног или суровог човека, напосто, деловао је као неко неприметан, неко ко пролази улицама, неко коме се пожели добар дан, уз осмех и слично.

"Ти си ништарија, не дроља иако сама за себе то говориш, ти си бедница, разумеш?"

Поново заћута, осећајући њен страх и знатижељу да добије одговор зашто се све ово догодило ове чудне ноћи.

"Све знам о теби, ловио сам те годину дана. Био сам упоран да сазнам ко се то игра нечијим осећањима. Мислила си да ћеш ме тек тако одбацити, као масу ових будала које су одустајале. Али, ја не одустајем, ја стрпљиво чекам грешку, и тада попут паука исплетем мрежу, мрежу у коју си сама се уплела. Сада одлазим. Ништа дивније од овог тренутка нисам доживео, показао сам ти колико си бедна и, запамти, никада не заборави да сам увек можда ту негде..."

Одвеза јој руке, и док је она укочена и непомична седела, лагано изађе на врата, изгубивши се у ходнику, лифту, и заувек нестала из њеног...!?!....

Искрице на длану

Мартин је шетао низ расквашену бетонску стазу која је водила уз реку... ускоро ће згазити по утабаној земљи... да, зна сваки корак, познаје сваки делић стазе... свако вече он у исто време у раним ноћним сатима хода истом стазом, у бекству и потрази.

Већ су, у даљини, иза њега остајали последњи солитери, а испред њега шумарак са стазом, као да из света људи улазиш у свет животињица које спавају, или беже од људи, баш као и он. Вечерас је посебно тужан. Ниједан нови разлог за то нема, али се осећа беспомоћно, плућа му убрзано дишу, попут балона надимају се, као да ће пући.

Мартин шетајући мења стазе. Већ и нема смисла све ово, иста рутина, исте навике, сваке вечери преиспитивање, и сваким даном све већа и већа туга полумртве сенке која је лелујала, крила се и бежала од себе и људи...

Дубоко удахну ваздух новембарске ноћи, дубоко удахну маглу која је прекривала небо, реку, тужно погледа у небо, где се тек понека искрица видела, пробијала светлост...

Осетио је као да му је суза склизнула низ образ, суза коју је годинама сањао, јер је није било, суза која би му рекла да је човек. Не, ничега није било сем ћутње, туге, беса и немоћи, све то је свих ових година било

једино стање, година које су прогутане у чељустима, а он је жив-мртав-жив, као по казни хода...

Да ли се догађају чуда – помисли, да ли се и њему нешто лепо може догодити, да ли ће ове стазе једном избацити неку искру... То питање је стално постављао, ништа се није догађало, а он је изнова, из ноћи у ноћ, ходао и чекао...

Одједном, у мрклом мраку прекривеном маглом, док је прелазео стари мост, две искрице затрепереше испред њега. Нестале су одједном... Помисли у себи да му се привиђало, али поново затрепереше... Сада већ уплашено, као да се осврће око себе, помисли да није довољно све ово, већ му се показују знаци потпуног лудила.

Непомично је стајао, ни корак није смео учинити. Налазио се у неком бездану, где би сваки покрет могао значити потонуће. Покушавао је да сабере оно мало разума и... Одједном, испред њега засветлеше две искрице, нису нестајале... Док их је посматрао, нека невидљива рука повлачила је покрете и као да је цртала неку слику на платну магле. Одједном се на магли створише обриси лица, никакви знаци, ни уши, ни нос, ни коса, ни усне, само обриси, а искрице почеше тамнети, нису нестајале, виделе су се у мраку, као очи, нечије очи, очи...

Мартин се враћао. Успео је да пређе мост, успео је да скупи сву снагу. Није подизао поглед, свуда около

био је обрис и две тамне искрице... Можда нека украдена звезда која је пала баш на његов длан...

Исповест

Д. М. никада није имао свест о вери. Никада није покушавао да нешто више сазна, једноставно, признавао је БОГА, али ту је био крај свих његових трагања...

У последњих неколико месеци почео се чудно понашати. Био је раздражљив, свађао би се, превише пио, и ноћи проводио у несаници, а јутром би лутао, тражећи неку биртију где би убијао свакодневницу...

Сваким даном бивао је све гори, јаднији, сада већ без наде. Деловао је као авет која хода. Људи су се плашили и избегавали сусрете са њим...

Али... сваком човеку се догађа невидљиво чудо, никада нико не бива остављен и напуштен и, како то увек бива, неко непознат пружи руку, изговори реч која уђе у ухо и...

Узнемирен, збуњен, путовао је кроз магловито подне. Све време пута размишљао је како ће стати пред тог старца о коме је чуо најлепше речи, али, шта рећи, одакле почети, који грех поменути, а да не заборави све што га је годинама мучило, све прљаве тајне које је чувао као "благо", верујући да ће сам решити проблеме, али, они су бивали све већи, већи, и нарасли су до распада душе, тела...

Кроз маглу угледа старца који је стајао неколико корака даље, баш као да њега чека. Тихо му приђе, не

знајући шта да ради, а немир у рукама бивао је све већи и већи...

"ПОМАЖЕ БОГ"- мирно, светачки му наздрави старац питомог лица, очију које су сијале, пуне доброте и блакости. Д. се збуни, не знајући шта да чини.

"Сине, дошао си да се исповедиш, никада то ниси радио!?" Д. би потпуно шокиран како му старац чита мисли, баш као да кроз немир на лицу чита неисписане речи... "Да, да....", муцајући одговори. „Ја никада нисам ушао у цркву, ја ништа не знам... само сам..."

Старац му руком показа да уђе у ЦРКВУ и пође за њим. Д. се прекрсти, почеше му клецати колена, око њега су се вртеле иконе, опојни мирис тамјана давао му је неки мир, снагу, док је чекао старца да му покаже шта треба чинити...

"Сада ћу те исповедити први, можда и последњи пут, јер, никада се не зна када ће кога ГОСПОД позвати себи. Сада нас је овде тројица, Господ, ти и ја. Господа не можеш слагати, отвори своје срце, избаци тугу и отров, све што изговориш остаје овде и знамо само нас тројица. Не плаши се, онај непомјаник те је спречавао да се исповедиш, да признаш грехе, смутљивац те је спутавао, али БОГ СВЕ ПРАШТА!"

Д. је започео исповест, стидећи се свих речи које је изговарао, сећао се и ствари на које је потпуно заборавио. Из речи у реч, осећао се све боље и лакше, осећао је као да окови падају... Није ни осетио време

које као да је пролетело, а онда осети благу руку старца, баш као да је осећао милост, а и силу БОГА.

Устајући, узео благослов и заусто да нешто изговори старцу, али он га преухитри: "Сине, иди. Стотину пута ћеш још згрешити, стотину пута ћеш пасти, али запамти да заштиту увек имаш. Нека те БОГ благослови, и у миру иди, и запамти шта сам ти рекао."

Д. је напросто трчао, велики терет је збацио, осећао се предивно, као да као птица слободно лети.....

Пролазили су дани, ближио се Васкршњи пост и Д. се радовао одласку старцу, да се исповеди, да изнесе муке, радости...

Старац је умро, упокојио се мирно у постељи, после молитве, као да је заспао. Сутрадан је почињао Васкршњи пост...

Кратка прича о...

Игор је кренуо у своју посету... на раскрсници улица М. и Ј. требало је прећи још стотинак метара десно... али није... Скренуо је лево, јер га је нешто силно вукло да промени правац... нешто јако и необјашњиво...

Она је била ту, као и пре неколико дана, на истом месту, са истим осмехом и... Рекао јој је нешто неуобичајено, а сасвим обично, морао је рећи, и отишао је, затварајући први чин игре...

Да, она је очекивала да тај немарни, необуздани младић дође поново, није погрешила ...

Ћутали су сатима, музика тишине се разливала и опијала чула, погледе, никада ниједна тишина није оволико говорила као тишина кишног јунског поподнева.

Ћутке су се растајали, без договора да ли ће се икада више срести. Договор ништа и не значи, договор могу само бити празне изговорене речи, по навици...

Пролазили су дани... она је дошла до раскрснице... требало је да скрене лево, али није... звук тишине је био на другој страни улице...

Игор јој се осмехну, ништа није ни било потребно рећи, сем пустити осмех срца... села је крај њега и изговорила нешто неуобичајено, а сасвим обично... али није устала... седела је и ћутала као и он...

... а чему речи, ако су празне...

Кругови умирућег града

В. је волео свој град. Да, волео га је, али то су била давна, прошла, сетна времена, пуна сећања која би му уносила пријатност у душу. Не, он више не хода улицама, протрчи утабаним стазама, којима сваког дана мора проћи, па бежи у свој свет, своје уточиште.

Данима, у предвечерје, са прозора би посматрао како се сумрак слива са околних планина на град, успављује га... Све је личило на умирући град који је посматрао са свога прозора, видео је његово сивило, оронуте фасаде, тужне људе који су погнутих глава пролазили.

Једне вечери му дође на ум идеја, чудна мисао да, попут странца пролазника, крене на једно путовање, путовање у круговима које ће правити у ходу кроз прошлост. Желео је оком да снима све могуће улице, квартове којима можда никада није ни ходао, или их је заборавио .

Ходао је магистралом која је обилазила град, коју су походиле само челичне грдосије, на путовањима у непознато. Био је мрак и само би понека грдосија на тренутак засветлела стазу мрака. Са леве стране лежало је гробље, место са којег је био најлепши поглед на град. Сећао се колико се пута дивио погледу, када би одлазио да прати на последњи починак неке своје знанце.

Осећао је ужасну празнину док је ходао магистралом, и у даљини видео нека блештава светла... Поред њега су се низале накарадне приградске куће, путељци који су на све личили, сем на улице, све је указивало на јад примитивне мегаломаније празних глава...

Путовао је својим градом, лагано, као да жели да запамти сваки детаљ, јер се можда опрашта, а полако је улазио у следећи круг...

Сада су то била светла која је из мрака видео, начичкане зграде, некакви накарадни тржни центри, и стварност света и људи који су се утркивали да бесомучно униште околину.

Тек понека кућа, правилно и лепо грађена, штрчала би као чудо, али видело се да су напуштене, празне, и да чекају неког похлепног рушитеља који ће, попут варварина, градити споменике својих фрустрација.

У сањарењу, закорачио је у круг који је волео. У том кругу живела су најлепша сећања, низови прелепих кућа, парк уредан и препун мира, а не тако далеко обасјавала се вода и осећао мирис реке... Нека сећања која никада неће умрети.

Напросто је одуговлачио да закорачи у следећи круг, бежао је из улицице у улицицу. Желео је да осети мирисе давно заборављене, и радосно се појави мисао

да није све умрло пред модерним варварима, да још увек живи неки пристојан свет...

Ноге га саме поведоше у следећи круг, онај централни круг где су се са једне стране низале бетонске наказе, симболи модерног примитивизма и похлепе, и понека псеудотрадиционална бетонска... Около су биле начичкане рекламе, одвратно аранжиране, као на најпримитивнијем вашару простоте. Протрча кроз круг, напосто бежећи...

Остало је да учини још један корак, да обиђе још један круг. Ту, надомак блештавила, стајао је мостић који је делио свет, свет лажи - и свет умрлог рада... Гледао је пустош оронутих фабрика, гробље једног времена. Даље не, није потребно.... круг се завршио...

Отићи заувек... заборавити заувек... презрети заувек...

ОКОВИ УМИРУЋЕГ ГРАДА МИРИСАЛИ СУ НА РЋУ...
НИКАКАВ ДРУГИ МИРИС НИЈЕ ПОСТОЈАО, НИ МИРИС
ПОСЕЧЕНОГ ДРВЕЋА, НИ МИРИСИ РАДОСНИХ ЉУДИ...

Лед

Мрачно вече, новембар препун кише, опалог лишћа, прљавштине која се разлива са потоцима воде који немилице падају, и празне улице без живе душе која би се назирала.

Никола се тетуроао, пијан, надуван, прескакао је замишљене препреке, саплитао се на глатку стазу, зајапурен, замагљеног погледа, пун беса који је као пара излазио из косе. Час су кораци били ужурбани, као да јури да некуда стигне, час би се саплитао о сопствене ноге, не знајући ни куда ни зашто иде.

Успут би шутнуо понеку канту напуњену смећем, или ударао каменом саобраћајни знак, галамио је, псовао, викао као суманут, изазивајући бар једно људско биће да му нешто одговори, али никога, баш никога није било... Само су се видели затворени прозори, спуштене ролетне и благи сјај светла, као знак да некога негде има, али... глас беса нико није желео чути.

Стао је насред трга, подижући са напором главу да погледа у тамно небо. Како патетично и бедно - помислио је да ни последњи изазов не може имати сјај, већ све што је његова трулост мора умрети са бедном патетичном немоћи...

Мисао, једна једина мисао је била зашто овај урлик нико не слуша, или је силина кише јача од

урлика и гуши звук беса... Млатарао је пиштољем, очајнички псујући кукавице које су се сакриле иза прозора, али никога није било сем силније ледене кише и тела које се од хладноће и беса увијало. Глас беса је бивао све тиши, док није утихнуо...

Полусвестан се будио из још једног кошмара, тешко је покретао главу, укус гађења, пораза, пијанства, ширио се собом, као смрад смећа... Једва је назирао своју собу и ствари у њој, само је ту, на дохват руке, видео лице од леда како се кези, како лед бљује из наказе уместо речи, уста искривљена, као ликови у његовим порочним сновима... Испрепадан, покривао је главу, баш као мало дете у мраку када тражи сигурност под покривачем, мислећи да је нашло спас од утвара тиме што их не види...

Побегао је у други кутак, савијајући се од страха, док је наказа лебдела око њега, пљујући ледене стреле. Силно је бежао да сачува главу од смрти коју је нудио на тањиру пре неколико сати. Не, није желео смрт, само још један глас, одговор на крике своје, не, не жели ЛЕД који се забада у тело и убија га...

Лице у разбијеном огледалу

Онкологија... соба 113, град - није ни битно, неки град и нека болница, и жене које тупо зуре у зидове, повремено гледајући светлост Сунца и тишина, тишина, тишина...

Маша је лепа, млада, атрактивна жена, или је то била некад. Сада је у бекству. Бежала је од града до града, вукући свог маленог сина, кријући идентитет, занимање, кријући с е б е, са укусима лажи и исконског страха, као бегунац коме су демони за петама.

Крила је своју истину од других и себе, а за кратког живота прелетела је пут од "успона", до пада и потпуног краха.

А ко је она? Једна од несрећних девојака у несрећним временима, атрактивна ексклузивна курва, жељна лаке и брзе зараде у турбулентним временима, са сном о животу „на високој ноzi“. За њу је постојао један циљ, лаж која ју је бацила у понор. Није се више могла ни сетити свих мушкараца који су протрчавали крај ње, награђујући труд који је показивала враћајући им самопоуздање, те гомиле која је ван света хотелских соба показивала лице пословних породичних људи, двоструких живота. У њој је била глад за новцем и моћи, јер није желела трновит пут, већ живот који то није био.

Сада, са 26 година, била је и стара и трула и одбачена, као последња курва која би неком могла пружити мало, тек нешто задовољства.

А страх је био огroman, параноја у борби за голи живот, свој и маленог детета које се налазило у чуду, не знајући ништа. Свакога дана пред очима се низало у бескрај лице макроа који ју је тукао, силовао, понижавао... Лице наказе којој је побегла и сада заувек мора бежати.

... Замишљала је далеко иза Сунчевих зрака да постоји срећа, да ће јој се осмехнути нечији осмех и нежност... Не, Маша није више спремна за љубав, она је нестала у свим хотелским собама и изнајмљеним апартманима... у мирисима зноја разних људи... касно је за њену љубав... сада броји последње дане и сећа се последњег бекства. И, крај, бекствима је крај, више је никада нико неће пронаћи... никада...

Остали су страх, лажи и лице у разбијеном огледалу...

Магле

Елена је излазила лагано из цркве, служба се већ завршила, али је остала, целивајући икону по икону, захваљујући Богу за мир који ју је испуњавао. У мислима су јој се низале слике литургије, старог свештеника који је са побожном достојанственошћу служио, низале су се слике икона, осећала је мирис тамјана. Напросто, никада се тако пријатно није осећала као овога јутра, као да се налази пред вратима раја. Сав ум јој је био усредсређен на радост...

Лаганим корацима, кретала се кроз магловити дан. Осећала је ветар равнице како јој брије образе, али није никуда журила, желела је да јој лепота овог јутра греје срце и... Већ је прошла добар део пута, и у даљини су се назирале куће и ту је, у реду, и њена кућа, дом који и није осећала домом. Близина је помало гасила радост, плашећи се како ће јој сусрети са ликовима који се врте око ње и увек нешто запиткују, сметају, покварити овај диван дан...

Скоро да се ушуњала у кућу и осмотрила да ли има некога, некога ко би је гњавио којекаквим глупим запиткивањима, тихо се попела уз степенице и тихо откључала врата своје собе, која је била њено уточиште од света који није желела. Изу чизме, скидајући капут баци се на кревет и убрзо утону у пријатан сан...

Човек сања оно што прижељкује, оно за чим машта... тако се и њој почеше низати слике испуњене

радошћу. Свака слика неког пријатног догађаја померала је успавано тело, мамила осмех уснулог лица. Несвесно, желела је да сања дубоко, пријатно, да се не буди, и да овај дан и сан трају.

Већ је мрак прекривао равницу, покривао је маглу која се није подизала, а она у полусну погледа сат крај кревета, видевши да је већ почело зимско вече. Борила се да поново затвори очи. Није јој се устајало, никакве гласове није чула. Одшкрину врата и, видевши да је мрак у кући, знак да је сама, осети задовољство. Украшће још који сат, два, да ужива у самоћи, јер данас јој баш нико није потребан...

Нешто касније, примиче се прозору. Гледала је замишљено кроз пахуље како веје ситан снег, ситан, али упоран, као да је решен да завеје равницу и прекрије...

Помало тужно погледа призор који се пружао кроз прозор, личио је на слободу, а она је ту у свету у којем је у добровољном заточеништву, без снаге да промени...

Кроз мисли, а то свако ради када га туга обузме, поче се сећати неких догађаја, ликова... Да, то је борба против ништавила, јер ако се угаси сећање – па, да ли и постојимо - често је мислила...

Маштала је тужних очију, и одједном је пробуди глас некога који је дозивао њено име... Одговори тек тако, као на силу, љута што ју је глас пробудио...

Позив за вечеру. Да, сада ће сићи, сести и тупо гледати тих неколико ликова са којима нема о чему ни причати, слушаће унакрсна испитивања, глупости...

Силазећи низ степениште, помисли да ће опет бити дан који ће јој измамити осмех, дан који ће јој дати снагу,

У мислима јој је била слика... али светло собе иза њених врата заслепе је и слика... нестаде... Тупи погледи, глупави осмеси укућана тобоже су јој желели добродошлицу... какво лицемерје... лажни осмеси, а нико годинама не зна ни делић њене душе... она је број... статистика куће... не људско биће...

Осмехну им се, кријући презир. У себи помисли - никада нећете сазнати зашто сам сада срећна... никада...

**МРАК И МАГЛА РАВНИЦЕ ПРЕКРИВАЛИ СУ
ВАРОШИЦУ... НИШТА СЕ НИЈЕ ВИДЕЛО, СЕМ СВЕТЛА
КОЈА СУ СЕ НАЗИРАЛА У КУЋАМА, СКРИВАЈУЋИ...**

Мали Витлејем

Ту негде, између градске вреве и железничке станице, простирало се гробље, гробље препуно знаменитих људи, али заборављених. Гробље никада не може бити лепо, зато што је синоним смрти, а смрт није лепа, али ово гробље је било прелепо, посебно, увек окупано сунцем, уређено, и одисало је достојанственим миром.

Али, гробље неће бити тема ове приче, прича ће укратко говорити о маленој цркви која се налазила на његовом крају, или почетку - како ко гледа. Црквица се надвијала над гробљем и говорила да смрт није победила, да ту око ње живи ЖИВОТ ЖИВИХ И МРТВИХ.

Не знам шта ме је подстакло да тог децембарског јутра, на Дан мајки, кренем баш ту, не знајући ни где се црква налази, али са вером да ћу је пронаћи. Први сусрет са молитвом која се чула био је чудо, ја сам ЗАВОЛЕО ТУ ЦРКВУ И ОНА ЈЕ ПОСТАЛА ДЕО МЕНЕ ЗАУВЕК. Ништа више није могло променити осећај. Знао сам само да је то необјашњиво чудо, које се догодило када ништа, баш ништа очекивао нисам. У глави прва мисао ми је била да сам стигао у мали ВИТЛЕЈЕМ, место радости, и то име мени ће бити име Цркве.

Нећу описивати људе који су делили у будућем времену све недаће и радости са мном. Не зато што

немам речи за њих, већ зато што немам мноштво речи којима бих исказао своју љубав за свакога појединачно, све ненаписано и неречено о њима веће је од КУЛА И ГРАДОВА МОЋИ.

Описаћу само лик старог свештеника Дамјана, и тако описати свакога од њих. Био је човек питомог лица, нежних речи, и ништа му на овоме свету није сметало, никада љутину ниси могао видети на њему.

Док је служио литургију, дечица би трчала око њега, вукла мантију, хор би често нескладно појао, али служба је била ВЕЛИЧАНСТВЕНА, КАО У РАЈУ, ЈЕР СВЕ ЈЕ БИЛО ОД СРЦА.

Мене, сумњивца, тешко је било увести у тајне вере, и једва сам пристао да се исповедим. Страх од гадости сопствених и шапутања непомјаника вукла су ме да одустанем, налазећи оправдања.

Без трунке строгости, отац Дамјан ме упути у тајну: ово што ће изаћи из мојих поганих уста знамо Бог он и ја!!!

Речи су саме текле, сећао бих се свега, и онога на шта сам заборавио, и говорио без страха, ослобађајући сопствену душу...

Знам само да сам полетео, осећао се као птица, без терета греха, а сваки сабрат и сестра стезали су ми руку и пожелели добродошлицу у породицу.

Месеци, године су пролетели, и морао сам кренути даље, у неки други град, међу друге људе, испраћен жељом да им се вратим.

Али, како то бива, слаб човек пада. Заборављајући све лепо, падао сам и падао, упадајући у драматичне догађаје које не смем ни описати. Нисам имао снаге, и покварено сам све заборавио, као да никада није ни постојало. Али, једне такве ноћи Бог је знао да не могу понети терет и, одједном, засијала је у мојим очима слика малог Витлејема, испред Цркве стајао је отац Дамјан, чекајући свога несрећнога сина а са њим народ... КРСТ је сијао над тамом, гонио је демоне од мене, рука Господа повукла ме је из блата, још један пад и устајање, и ко зна колико пута грех и грешке, али нада увек ту...

МАЛИ ВИТЛЕЈЕМ, моја друга кућа, грдно сам се огрешио што сам заборавио свој дом. МАЛИ ВИТЛЕЈЕМЕ, НЕ СМЕМ ТЕ ЗАБОРАВИТИ И ЈЕДНОМ ЂУ ПОНОВО ДОЋИ...

Моћ немоћи

И. је чиновник мегабанке. Ради од јутра до сутра и има сан да буде најбољи. Он нема породицу, он има гомилу материјалних ствари, и то су му и деца и жена и све, њима осликава свој свет.

Дресиран је као пас, слуша, мало говори и научен је да вешто заобилази тачне одговоре. Сладострасно ужива у муци клијената и њиховој бесомучној трци за мрвицама новца које су им преко потребне, за обману.

И. ужива да их хладно бирократски мучи, да им подмеће и тражи папире, враћа у процедуру и отвара хипотеке које су несрећници заложили. Што је њихова беда већа, његова моћ вртоглаво расте, буја, а тиме и сан о корачању ка врху.

Све И. има, сем себе, али он то не признаје. Он је робот и игра са успехом улогу, за другу и не мари. Он не зна шта је љубав, а жене му замењују порно-филмови и онанија, екстаза његовог задовољења...

Осмехује се, јутро је и, иза њега, "дивна" ноћ са самим собом. Сада се брије. па купа, све по рутини, и на крају бира једно од одела које приличи за данашњи нови дан. Правац посао, чекају ме, ту је моћ - блиста замишљајући лица којима ће се кезити, правити их будалама и невиним лицем показивати како саосећа... Он није обичан чиновник, он је...

Молитва

Магдалена се спрема на починак, клекла је пред икону и тихо се молила, правећи крсни знак својом болесном руком. Тело је дрхтало од тешке болести, тело се распадало, али вера је била непоколебљива...

Осети се блажено, осећала је руку свога ГОСПОДА како је милује по глави, баш као што је некада давно она миловала своју децу, миловала, чувала, тешила...

Анђео чувар стајао је над њом, невидљиво јој помажући да се подигне и легне у постељу. Била је смирена, срећна. Он никада није роптала или кукала над злом судбином, била је достојанствена и скромна. Прелепо је било њено лице, које се осмехом опраштало од света. Магдалена је кренула на свој последњи пут.

Видела је сјајно лице ХРИСТА, БОГОРОДИЦЕ, лица своје деце, чула је глас Анђела утешитеља и заспала је...

Лице срећника обасјало је њене ближње, када су је ујутру пронашли како спава. Осмех је била њена порука да не тугују, мајчин сигурни осмех био је знак који је све говорио, а они су све разумели...

... Свештеник је читао молитву, био је четрдесети дан, свеће воштанице су пламтеле, мирис тамјана давао је мирис раја, свуда је владао мир... веровали смо сви да душа је крочила у рај, у место где нема туге, бола...

Мозаик пораза

Игор се пробудио из поподневног полусна. Није журио да устане, као да је желео да успори време. Крајичком ока погледао је свој последњи лекарски извештај. Знао је и сада, после толико година, напамет све непознате речи, које су стручно објашњавале његово здравствено стање.

Сада, после толико година лечења, постало је јасно да хемија није дала резултат, тачка, запета, крај, шта још... Сва надања да ће повратити сопствени живот пала су у воду, све је било узалуд, и никоме ништа, празно...

Коначно је себи морао признати да је болестан. Без воље, наде и жеље, „одживеће“ своје, и крај. Болест га је изнуривала, узимала све већи данак, више ништа није могао препознати, објаснити себи. Схватао је можда и подсвесно да не зна где је граница стварности, и да не разазнаје снове и јаву.

Све је личило на мозаик разнесен у парампарчад, који су чинили снови, ликови, радости, туге, а ништа није било стварно...

И увек човек може себи једино себи признати, све као у шапутању тајне, последњи је избор још једном, као Сизиф, сакупљати каменчиће у мукотрпној нади да ће повратити неповратно, ходајући кроз време, где нема успеха...

Или растрзати тело да оде дођавола, скинути кожу и... бум.

Тишина и вулканске мисли ломиле су му главу. Као у тамном мору била је соба која је играла по неким чудним тактовима, вртећи кревет, Игора и све около...

Избор је пут, а пут може бити играчка руског рулета или сизифовски ход до планинског врха, избора нема...

Демон или Сизиф. Пропаст или бесмисао, какав је избор, то није избор, то је лаж...

Срце је чекало АНЂЕЛА...

Мржња

... И.М. је стигао ниоткуда, тачније, вратио се после дугих и болних лутања кроз време, простор и сећања.

Град који је оставио тако давно урушен је, оронуо, сив, и личио је на град духова, град авети, личио је на његову унутрашњост, али И.М. је све рушевине давно порушио до темеља...

Пошао је у своју шетњу, уз пратњу тамних облака који су наговештали олују и облака несрећа, који су носили крв, рат, револуцију. То је било само предвечерје, а он као да је био претходница која спрема терен, као запета пушка чекајући.

Он је ту да доврши свој незавршени рат, сам, без икога. Ту је да низ пораза претвори у коначну победу, сам, сам, сам...

Погледима је снимао куће, људе, бројао непријатеље и бивао неприметан, непознат. Њихова лица нису била непозната, сувише су дубоко урезана у сећању. Свако је лице добро познавао, осећао је МРЖЊУ, СВОЈУ НАЈЈАЧУ ЕМОЦИЈУ, МРЖЊУ КОЈА ГА ЈЕ ХРАНИЛА...

... Неконтролисана маса, жива сила људи палила је град, рушила је зграду по зграду, јуришајући у моћи и очајању, без свести о сутрашњем тренутку, али силно као бујица.

И.М. је корачао корак иза, али са циљем испред, као фантом, сам осветник који броји циљ по циљ који пада пред њим, све циљеви који су уз јауке и плач одлазили, заборављајући своју моћ...

Освета, та слатка реч, мед осећања, занос у хладноћи силе, без осећаја, само реч МРЖЊА КАО ИДЕЈА ВОДИЉА, корачали су крај њега.

Још су се чули спорадични пуцњи, пламен побуне бивао је све мањи, светина је из заноса дошла у полусан, „чувари“ ПОБУНЕ смишљали су нове планове, али И.М. није спавао, није га обузело задовољство, остао му је још један корак. Рат није завршен...

Још један корак до коначне победе, и отићи ће заувек, ордење и ловорике нека остану другима.

У тами је мирно стајао непомичан, скоро да није ни дисао. Још корак, ту негде, ближи се последњи корак, сенка се приближавала, по ходу је назирао страх, узнемиреност... како сенка броји кораке до свога дворишта и ту, ту је спас...

И. М. лагано приђе са леђа и прислони пиштољ у потиљак, ћутећи читав минут, остављајући сенци да размишља о цеви која је била хладна и опасна...

Полако окрену сенку ка себи, да се суоче, после толико година... "Нисам те заборавио. Годинама сам живео за овај тренутак, за дан када ћу..."

Сенка је дрхтала, ни налик моћнику који је годинама харао, сада дрхти, упишан у јаду: "Молим те... молим те... немој ме..."

Сјај обасја лице И.М. Какав величанствен тренутак моћи, какав крај рата, са победом која се може описати, светлело му је лице, радост после толиких година...

Откочи пиштољ, у даљини су се чули спорадични пуцњи који су наговештавали крај буре, **ледено хладно И.М.**

МРЖЊА ЈЕ ЖИВА - КАО ПАРОЛА, ВИДЕЛО СЕ НА НЕБУ...

М Р Ж Њ А!!!!!!!!!!

Наслов

Рано је јутро, мрак, дан није ни на помолу... Једна сенка је уз лампу седела за столом крај прозора.

Испред је стајао папир, празан папир, папир који је стварао кошмар у глави сенке. Уз папир, стајала је пиксла пуна опушака, допола испушених цигарета, и једна полупразна флаша неког жестоког пића, поцепане етикете. Сенка је упорно покушавала да нешто започне, али то се чинило као Сизифов посао... Једноставно, ништа није излазило из кошмарне главе, само празне мисли и неодољива жеља за цигаретама и алкохолом.

Јутро је, сунце се рађало, пробијало се кроз маглу јесењег јутра, сунчани зраци су се ширили, али сенка је и даље тупо зурила, уз празан папир... Оловком је јако, бесно ударао у једну тачку, у неком хистеричном ритму, баш као да је оловка крива за кошмар...

Сенка није примећивала да је прошло много времена, сати и сати су пролетели, а сенка палила цигарету за цигаретом, заливајући удахе дима жестоких пићем...

Подне је. Пијана и бесна сенка избацивала је ватру из себе, ћутећи у полусну. Куљао је бес, и ватра немоћи. Папир је био празан, а заспала сенка држала је чврсто оловку, као да чува благо, али тупих, бесних удараца није више било.

Ни слово од наслова није започето, папир је био празан, а сенка се будила из полудивљег сна, сна у којем ништа није било. Ударци оловком су се наставили, складним бесом који је бивао зачињен немоћи. Сенкина глава је бубњала, хаос се могао видети кроз кржаве очи, очи дивље звери која се осврће, спремна да скочи и...

Мрак се спуштао, таму јесењег поподнева употпуњавала је киша, која је бивала све јача, снажно ударајући у прозор сенкине собе, ударајући у његову главу кроз стакло, као да га невидљива сила удара, као да му пуца глава...

Папир је био празан... Ниједан редак, ма, ниједно слово није написано, само је у сенкиној глави бивао све јачи вртлог хаоса и ништа, ВЕЛИКО НИШТА.

Поноћ је скоро откуцавала, глава сенкина искривљено је лежала на столу. Не, нико није видео да се крв сливала, све слабије, слабије, на папиру је била осушена крв неправилног тока, пливала је по папиру и заустављала се, као да прави неке знаке. Чинило се као да се назиру знаци, нека чудна слова ником позната. Можда је то био НАСЛОВ, она почетна тачка које се сенка никако није могла сетити, ДА, НАСЛОВ НЕЧЕГА, НАСЛОВ НЕКЕ ТАЈНЕ, не, ни дан ни ноћ неће сазнати...

НЕ

НЕ... је дремао... затворених очију, као да спава тврдим сном. Долазиле су му чудне слике из детињства, када је тек улазио радознано у тајновити свет одраслих.

Сетио се неког чудног звука, неког мрмљања радио-спикера, који је изговарао њему неразумљиве речи, баш неразумљиве, у којима је само одзвањало снажније НEEEEЕ... и ништа више сем тога, али то није допирало до његовог дечјег срца...

Већ је био младић, сазревао је можда и брже него што је потребно, учио је, стицао нова животна искуства, уводио себе у свет са мање безбрижности. Наново му је кроз главу одзвањао глас, сада неког ТВ-водитеља, који је брбљао неку потпуно отрцану причу, личећи на музику са плоче која прескаче... Сада је већ осећао презир, са подсмехом је гледао ту ТВ карикатуру, која брбља и понавља... НEEEEЕ...

Већ је зрео, можда је баш и прекорачио границу златног доба, јесени живота, али се уморно осећао. Више ништа у њему није будило задовољство, никакав рад није пружао испуњење. Осећао се као млади старац који броји дане, препуштен стихији и беспомоћно чека крај, пун беса, мржње, гађења...

Гађење је бивало као планина, расло је до пуцања, СВИ ДЕМОНИ СУ СЕ САБРАЛИ У ЊЕМУ...

Са телевизије му се кезило лице одвратног политичара лажне пристојности, час му се чинио ретардиран, час одвратан, од силине лажи коју је продавао за мудрост. Само је претио, претио, претио, повремено покретима пратио сопствену лаж како је изговара, као на сцени неког провинцијског позоришта, замишљајући себе у ВЕЛИКОЈ УЛОЗИ, УЛОЗИ ЖИВОТА... Личио му је на илузионисту из путујућег циркуса. НЕ... је слику одвратности употпуњавао лик нафракане новинарке која је трептала на сваку реч илузионисте, као ђак који ћутањем крије незнање. И наново се чуло у мору помешаних нејасних звукова само НЕЕЕЕ... ко зна који пут „не“, које стално изнова слуша.

Спасоносна мисао му је пролетела кроз ум: МОЛИТВА МОЛИТВА МОЛИТВА. Тај лек да отера плес демона у глави...

ДАААААААААААААА
ДАААААААААААА

ДААААААААААААА

ЈА САМ СЛОБОДАН ГОСПОДЕ ДАААААААА
ДАААААААААААА ЈА САМ СЛОБОДАН... ТИ СИ МОЈА
СЛОБОДА

Небо везано жицом

М. је рано устао, још није ни свануло - видело се иза ролетни на прозору, а већ је пушио трећу цигарету, нервозно шетајући по соби. Неки хладан зној га је обливао, руке су му дрхтале, чекао га је још један мучан и предуг дан.

Пред њим на столу, у полумраку, стајала је гомила судских решења, неплаћених рачуна, огромна планина разних претњи и проблема расла је свакога дана...

Осећао се као у кавезу, чекајући да се са јутром појаве мрачна озбиљна лица. Нису то више били они ликови у кожним мантилима, у цокулама које су ударцима на километре наговештавале "посетиоце". Сада су то глатко избријана лица у скупим оделима, са актовкама, таблетима, нека друга иста прича...

Утишао је радио и ћутке сео у крај собе, ослушкујући кораке као животињица која се крије од ловца или од неке крволочне звери.

Сати су пролазили тако споро, док је непомичан, на истом месту, са цигаретом у устима ишчекивао "госте". Ближило се вече и лагано олакшање да је још један дан нестао, још један мучни дан "украден", са надом да ће сутрашње јутро донети чудо...

Врат жртве још није сломљен свиленим гајтаном, осећај живота је постојао, нада у чудо била је већа, али, НЕБО ЈЕ БИЛО ВЕЗАНО ЖИЦОМ... НЕБО КОЈЕ СЕ НЕ МОЖЕ ВЕЗАТИ БИЛО ЈЕ ВЕЗАНО, У ЗЕМЉИ ГДЕ ЈЕ НЕБО НАЈДАЉЕ...

Недовршени чин

Андреј се нервозно облачио. На столу је горела цигарета и допола испијена чаша вињака... Данас је требало да буде велики дан за њега, дан који је чекао годинама. Данас, за два сата, почиње представа, његово прво дело, али, некако, било му је мучно. Покушавао је да пронађе разлог да не оде, али како он, који је то створио, да не оде... У мислима се плашио неуспеха, лоше урађене представе, грешака које ће други видети, плашио се...

Ускоро је био на улици, али никако се није одлучивао да крене у смеру којим је требало да иде. Нервозно је кружио, залазио у биртије где би с ногу попио пиће да отера страх и, на крају, после ко зна којег пића, крену храбрије, опуштен од алкохола, са лажном сигурношћу...

Пред малом салом тискали су се људи. Андреј осети радост да ипак све неће проћи неопажено, али чврсто одлучи да не улази. Сакриће се ту негде, замишљаће већ виђену игру коју је на пробама гледао и тада, на крају, закорачиће, погледаће људе, осетити њихове емоције и побећи у мрак. Да, тако је одлучио. Њега ове ноћи нико познат неће видети, неће чути ниједну реч лепу и ружну, само ће побећи и негде сам...

Време је тако споро пролазило као да се зауставило, сваки час би гледао на сат, као да пожурuje време и, када му се учини да је време, крену ка сали...

На вратима га дочека симпатични браќајлија који је продавао карте. „Закаснио си, сада ће крај.“ Андреј му потврдно климну главом, баш као да је очекивао да непознати настави. „Пуна је сала, све карте су распродате“, са поносом изговори реченицу, баш као да је он најзаслужнији. „Сваки час се чују аплаузи, добри су, биће и репризе, сигуран сам.“

Осмехну се Андреј, осети се поносно, али у крајичку ока стајала је кап сузе, неке намењена. Приђе вратима у часу када се представа завршила, и угледа људе који су стојећи аплаудирали, а дубоко негде на бини радосни глумци блистали су од среће...

Андреј се изгуби у мраку, затвори се у неку кафану за столом у полумраку и са помешаним осећањима испијао је пиће за пићем... сањао је, ово је био сан, није ни битно што га није гледао, сан је остварен, срце је пуно и...

... из дремежа алкохола који га је одвео у нирвану пробуди га звук поруке телефона, неко се сетио и њега, мада није ни битно, ову ноћ је поклонио другима.

"Били смо дивни, како смо се теби свидели? Такав диван осећај, али, зашто ниси дошао? Недостајеш ми, нама..."

Растужи га порука, колико искрена или само... Борио се са осећањем да одговори баш све што му је на срцу, прича одиграна дивна, али само њој и једино њој написана, нека остане тајна, нека је никада не сазна...

"Била си дивна, сви ви. Уживајте у успеху..."

Ноћ у Месечевој улици

Још увек ми је у сећању једна од најјачих слика. Тог судбоносног дана решио сам да никада више ништа неће бити исто, да ћу нестати, и крај. Каква глупост, па где то човек може побећи од себе, па макар отишао и на крај света?

Те ноћи сам решио да уз обиље алкохола загрејем бес до усијања, да све око мене гори, као што и ја горим. У магли сам видео само један лик, лик који сам мрзео и волео и осећао невероватну жеђ за осветом за сав бол. Гадио сам се ликова које сам гледао кроз дим, пијаних очију, буваре у којој се скупљао сав полусвет, стециште полусвета и промашених ликова, где сам ја био водећи у својој патетичној одвратности.

Сав бес, мржњу, сакупљао сам у себи за ово јутро. Сада ћу још једном проћи овом улицом пуном свакаквих осећања, корак по корак, понављаћу све што сам толико пута понављао. Сећаћу се свих изговорених речи, осмеха... Ма, лажем, ја у својој уобразиљи желим само једно, да сретнем један једини лик до кога ми је стало. Њу. Каква самообмана, патетична лаж, лудило које влада, каква помућеност ума, коју ни хладан ваздух не може отрезнити.

Осећао сам јад, сопствени јад и гађење, бес који ме је терао на сузе, али ни њих нема, само туп поглед у неку опсену, неку нејасну силуету коју само ја видим.

Жмурио сам да видим макар једну слику, ничега није било, празнина...

Стар сам, уморан, све ме је сломило. Остала су ми мрачна сећања и авети кошмара које сам неговао на путу, путу који траје... вечност... бар ја тако видим.

Стајала је за шанком жена лепог изгледа. Лице је говорило да је лепотица, била лепотица, а сада сенка, много старија него што је изгледало. Све је било успорено у њој, сваки покрет је био успорен, предуг, као да траје вечност. Видело се да само вешто скрива неку дубоку тугу, коју не жели ико да види... Сан, закаснили сан јој је био да нестане, побегне од полусвета од којег је давно требало побећи... Крајичком ока је сањала, у оку је био сан, то нико није могао видети. Био је сан Месеца крвавог као глава детета које се рађа, неког детета, неки сан, неки Месец...

Осмех анђела

Ту, у центру велеграда, налазила се једна уличица са неколико зграда. Увек је била обасјана сунцем које је преливало старе, али очуване фасаде једног несталог града, духа времена које је нестајало. Сва тишина и мир налазили су се баш ту, надомак велике улице, вреве, буке и гужве, која је упијала пролазнике. Ова малена улица била је оаза у коју се бежало...

Михаило је живео на петом спрату и уживао у миру, као да је ту пронашао свет за којим је трагао. Људи околу били су љубазни и ненаметљиви, одисала је култура којом су се опходили према њему новопридошлом, без иједног беспотребног потеза, без сувишне речи, једноставно, прихватили су га широког срца.

Њему је посебно драг био један болесни дечак, сусед из приземља чији је сав свет био у кругу дворишта које је свакога дана посматрао уз надзор своје брижне баке. Дечак и није био дечак, можда је био већ одрастао, имао двадесет година, али га је болест сурово зауставила у развоју. Али Никола, тако се звао, никада није био тужан, увек је својим благим, искреним осмехом испраћао и дочекивао своје суседе, покушавајући убрзаним покретима очију анђела да им стави до знања да је срећан што се свако од њих на крају дана враћао своме дому.

Никола је тако живео дане у своме свету. Једног дана, Михаило је пажљиво пришао тераси, посматрао га је како гледа. Ћутање прекину Николина бака коју није приметио, објасни му да он не уме да говори и да...

"Само сам желео да му поклоним сличице фудбалера" - пружи албум и блок са сличицама. „Он је сам и можда би му значиле."

Бака се осмехом захвали и на томе се заврши сав разговор, као да је све то било довољно. Дани, месеци, године су пролазиле. Једне вечери Михаило се неуобичајено дуго задржао у граду, и као да је наслутио неку невољу. Сасвим изненада нађе се у епицентру демонстрација које су буктале, напосто, ухвати га страх и осећај беспомоћности, није имао куда да бежи и...

Полиција поче воденим топовима да пуца у масу. Настао је прави метеж где се више није знало ко кога бије, гази, руља се повијала се као тело змије и... мрак...

Михаило се нађе на земљи. Преко њега су трчали избеумљени људи, и у само делићу секунде он хитро скочи и поче бежати главом без обзира, не знајући куда...

Већ добро задихан, уморан, заустави се на њему непознатом месту. Дахтао је као звер која је измакла ловцима и, док је покушавао да разазна где се налази, учини му се као да у светлости види Николин лик... Протрља очи и одједном нестане слика детета...

Много касније, већ је био на домак куће, само је размишљао како ће улетети у каду и туширати се, да скине блато залепљено по лицу и рукама...

На прозору стана у приземљу, у пригушеном светлу, видео се нечији лик... Никола као да је махао, ваљда је још њега чекао да се врати, па да може да оде на починак.

Не, није грешка или варка, видео је његов осмех кроз завесе...

Освета очаја

Пролетале су године за годином. В. их није ни примећивао од суморних дугих дана, који су му се чинили као вечност. Тек одскора почео је да пажљивије посматра своје лице, као доказ времена које цури.

У огледалу је видео филм који је враћао слике хаотичних дана, лудила, болести. Црне слике и рупе милеле су траком у огледалу, и само их је он видео.

По рутини свакога јутра док је умивао лице, са тим су лебделе дилеме, шта учинити у још једном пресликаном дану. Демонски звуци које је слушао како крицима терају анђеле који су га држали да још буде човек, да не потоне у смраду дивље реке...

В. је већ махнито преиспитивао себе сваког часа, тражио своје погрешке и бивао све више уверен у кривицу без опроштаја. Убоди су рањавали тело, стреле отрова убијале су срце, душу, и свакога јутра све изобличенија слика бивала је од човека, постајао је наказа коју само он види. Више не може бити овако, ово понижење не сме се толерисати - мислио је у себи, правдајући грозне мисли, оправдавајући нечисте и нечасне жеље... Мржња, та вода демона, гушила га је да искоракне, да себи додели улогу судије, оног ко ће делити "правду"... В. је пуцао. Њега нема у нечијим молитвама и он је сам, и зато...

НЕМА ПРАШТАЊА, ТО ЈЕ ЛАЖ...

В. је седео у зноју, дрхтећи, држао је цигарету, чак је и она била претешка, терет који руке више нису могле носити...

У даљини су се чули помешани звуци сирена, час полицијске, час хитне помоћи. Крици и јауци надвијали су се над пламеном експлодираног аутомобила... нове вести су објављивале атентат на...с уда... ништа се није знало у брбљању спикера који је био узнемирен... појавила се слика девојчице која стоји крај болнице у сузама...

Неки Ставрогин је ходао, нестајао је у даљини... Можда и није био Ставрогин, ко зна...

Отац

У малој кући са две собе живела је породица Исидоровић: отац - глава куће, понекад строг, али правичан, његова мирна, питома жена, домаћица која је кућу држала на својим плећима и син, првак који је тек пошао у школу. Кућа је увек била пуна драгих гостију. У маленом простору увек је било радосно, чак ни скромност дома није нарушавала идилу породице и свих драгих људи.

Отац је бринуо о породици, чувао ју је, носећи у себи неку тајну о којој није много причао. Понекад би понеку реч заустео о своме оцу кога је изгубио као дете, и ништа више... Понекад би се припит враћао и псовао режим, а мајка би склањала дете и шапутала му да ћути и да никада никоме не говори шта је чуо, а оно је послушно ћутало, кријући у себи породичне тајне.

Једнога дана, већ је падало вече, мали Дамјан, враћајући се кући, зачу непознати глас који је гласно говорио, као да неким претећим тоном прича. Улазећи у кућу, угледа крупног човека који је седео наспрам његовог оца. Мајка му очима показа да уђе у другу собу, и он послушно, поздрављајући незнанца, који га одмери, прође у собу. Копкало га је све неразумљиво њему детету од седам година - шта они причају. Прикраде се вратима, заустави дах и поче ослушкивати. Осећао је непријатан разговор, час повишен тон незнанца, час оштре речи и неке псовке које је његов отац изговарао, помињући стално власт. „Ово није

Пацов

М.Л, звани Пацов, седео је у својој канцеларији на четвртом спрату. Радио је у „Гранд банци“, у сивој згради која је штрчала својим соцреалистичким изгледом и за за коју су се везивале све прљаве радње тајне полиције.

Памет, марљивост - нису били потребни да се узлети у хијерархији, али сви су били збуњени да такав беспризорни гмизавац добија толику моћ. Пацов је вешто опстајао у смутним временима, увек спреман да се поклони господару коме је требало бити послушан.

Уживао је у својој „моћи“, дивећи се себи, док би шеткао по својој канцеларији или гледао са прозора људе, који су му били мали, ништавни. Сви потчињени су га се плашили, јер био је спреман да њушка и чини свакакве гадости. Према потчињенима је био бруталан, а према моћнима сервилан.

Али, некакав страх се увукао у њега, данима је добијао чудне поруке које би стотину пута анализирао, вртећи телефон у рукама, тражећи праву поруку, а порука је могла бити путоказ на неку од разних свињарија које је чинио и које су му "заборављане".

Његово стање постајало је параноично. Повукао се потпуно у канцеларију, већ дубоко уплашен, не контактирајући ни са ким. Нешто лоше, много лоше му се спрема, али шта - није наслуђивао.

Једнога јутра на столу га је чекао коверат у којем се нешто налазило, одговор на сумње, почетак краја или...

Сатима је шеткао око стола, не усуђујући се да отвори коверат, да се суочи са тајном, баш као пацов који се вртео око хране, укусне хране за коју је сумњао да је можда отров.

На крају дана, измучен сумњом, страхом, испијена лица, као да се спрема пред стрељачки вод, отворио је коверат и, дрхтећи, извукао компакт-диск, само диск... На омоту је нечитким рукописом писало: РАНИ РАДОВИ...

Петрарка

Био је један драг човек. Данас, после толико година од његове смрти, ретко ко се сећа његовог племенитог лика, тужних очију, бритког ума... Понекад пролете мисли, неке од ретких блесну детаљи везани за њега, и нестану.

Није битно ни име његово. Ја ћу га звати Петрарка, баш тако, јер никада није припадао времену у којем је живео. Његов свет је био свет ишчезлих нада, снова и витешких љубави. Знам само да му је било претешко бреме које је живео, а ко зна како би тешко носио крст свој сада, у времену када се гази.

Као и сваки песник, и он је имао своју музу, имагинацију коју је изабрао у раној младости, не дозвољавајући да било која заузме место намењено његовој краљици снова. Не, она није била Лаура коју је он посматрао како излази из цркве. Она је била само ЈЕЛЕНА, жена које нема - или има, ЈЕЛЕНА, због које су се ратови водили.

Она је била само његова „фикс идеја“, којој није смео рећи ни „здрово“, а камоли послати стих... Она је била лик који је пунио странице дечачке маште, лик који је био „алфа и омега“ сваке његове идеје, а године су летеле, летеле. Уморни Петрарка нашег времена није одустајао од "љубави" које није било, и које неће бити. Јелена је нестала и нико није знао где је. Живела само у његовој патетичној сладострасти. Није желео да

призна пораз и, као сваки велики песник и човек, знао је да ће силина љубави сломити тврдо срце на овом или оном свету...

Године су пролетеле. Мој јунак је био на прагу шесте деценије, сада уморан, тешко болестан, али још бритког ума којим је секао из болесничке постеље. Признајем, било је тешко видети неког драгог како умире без наде. Тешко и ретко сам му одлазио и увек покушавао да га скренем са деценијске приче о њој, али у смрти она је била идеја водиља, последњи трачак сунца које залази...

Петрарка је једне ране вечери само заспао. Лице није било ни тужно ни срећно, сви су говорили како је лако умро, али верујем да је жена које нема у његовом сну била последња мисао.

Помислио сам како је заслужио да буде у њеним молитвама, јер када те нема у молитвама - као да ниси ни живео... Понекад посетим гроб песника и увек нађем свеже цвеће. Ма, сигурно је Јелена била пре мене, само она може овако живописне боје уклопити, ма, зна она за тајну љубав, вероватно му се одужује и шапуће да га чека тамо у рају, где живе песници и њихове љубави.

Није Петрарка узалуд живео...

Плес јесењег лишћа

М. је живео на левој обали реке Д, на последњем спрату високе зграде. Често је са прозора посматрао људе који су прелазили са једне обале на другу, замишљајући да ли постоји неко занимљив, ко би привукао његову пажњу, или је то само маса која се покретима повијала лево-десно, док ју је посматрао из птичје перспективе. Посматрао је град, који је бивао све већи и већи, трудећи се да буде лежеран, али је губио свој дух и шарм. И, тако, из дана у дан посматрање града, људи, пред његов силазак у шетњу, у масу где се прикривао тражећи...

Елеонора је живела са друге стране обале, насупрот његовој згради, тако близу, на дохват руке, ту преко реке, а километрима далеко. Можда су се и пролазили једно близу другог, али су били потпуни странци у џунгли града. Можда се никада и не би сусрели да није било ужасне гужве на мосту, док су се сударале реке људи са једне и са друге стране обале. Игром живота, како то бива, један додир је могао бити судбоносан... Могао... М. осети струјање кроз тело, док му је измицала слика жене чије лице није најјасније запамтио. Нагло се окренуо, тражећи је у реци која је бујала, и нестала је. Осетио је страст, необичну страст после толико година. Неко из масе коју је замишљао, посматрајући је са свога прозора, унео му је немир, као неко судбински предодређен.

Данима је лутао са једне стране обале на другу, по више пута, час у једном, час у другом смеру, верујући да ће је препознати... Али, ништа се није догађало, само су пролазили дани, месеци, годишња доба, и јесен која је плесала, али ње није било. Она је нестала у мору случајних пролазника, остајући у његовој фикцији....

Још један промашени сан - убеђивао је М. себе, правдајући се за нешто што се није догодило, и није требало да се догоди. Нека остане делић сна, само делић који ће улепшавати суморно време и понекад вратити на час осмех.....

Још једна шетња у тужном расположењу пратила је М. од једне тачке до друге. Дубоко је био убеђен да ће то бити само завршетак једног празног дана, и ништа више, баш ништа више од тога, пресликана слика мноштва дана који су остали иза њега.

А када се на све заборави када, нестане жеља, обично се тада чуда догађају... Испред њега је стала сенка, силуета коју није препознавао, само је осећао мирис, добро познат мирис.. Мирис који је осетио једном на мосту када је... пошао... некуда...

Чврсто ју је привукао уз себе. Без речи, као што се и она без речи прислонила на њеове груди, као да ће заспати...

Само ћутање и тишина чули су се у дисању два тела припојена једно уз друго. Само се чула музика плеса... плеса јесењег лишћа које пада лагано низ дрво и лети... Плес јесењег лишћа плесале су две силуете, губиле су се кроз мрак и плесале.....

Последња професорова ноћ

Б.Т. је био професор књижевности, деци је осликавао ликове и догађаје, као Леонардо. Сви су уживали у колориту његових речи, који се сливао у њихова срца, будио радост...

Професор је пао у кому. Затворених очију, мртав и жив, бројао је последње тренутке... Пожелео је да се на свом последњем путовању опрости се...

Желео је да на последњем путовању буде радостан... Пут је био „алфа и омега“, почетак и крај кроз време горчине и радости.

Мати га је узела за руку да сигурно хода на путу ка вечности, да му улије храброст и заштити га од утвара...

Пред њим су били призори рата, мртвих тела, најјаче слике које је носио у себи, дубоко урезане у дечје срце. Плакао је, сузе и бол сливали су се из широм затворених очију низ остарело лице, лице које је хиљаде болова одболовало...

Јутро је, час смрти је ту, на корак, цео живот је пролетео у последњем недосањаном сну. Светло је улазило кроз затворене очи, и и нејасна слика младе жене која му шири руке ка њему... Крај... последњи час је... умро је, душа је одлетела... Неодређени израз лица, ни радост, ни туга - остао је... можда последња неизговорена, судбоносна реч...

Поштанско сандуче

И.М. је био особењак, многи су говорили - „лудак“, у примитивном нагону етикетања. Ништа није указивало на то, али људска машта приче...

Живео је на крају М. улице, у једној обичној кућици. Шетајући, никада се није никоме обраћао, само би ћутке пролазио улицом сваког дана, и као рутину схватао своју шетњу и отварање поштанског сандучета, сваког дана у исто време, скоро ритуално.

Да ли је ноћу шетао и некуда одлазио, нико није знао, као што се није знало ни његово право занимање. Неки су говорили да је сликар, а већина је, пак, тврдила да се бави сумњивим пословима.

Нико са сигурношћу није могао рећи откуда је дошао у наш град, само се појавио са својом ћутљивошћу и неком великом тајном коју је скривао.

Радознали су кришом пратили његове свакодневне ритуале, а највише им је знатижељу будило отварање поштанског сандучета и брисање прашине из њега. Једнога дана, изненада, као да се догодило чудо, у сандучету се појавио бели коверат, толико дуго очекиван... Нехајно га је погледао, као да није ништа важно пронашао, ставио га у џеп...

То је било последњи пут да је неко видео И.М. Никада се више није појавио... Најмаштовитије приче су се могле чути о његовом мистериозном нестанку, о фамозном писму и то је трајало као вест дуго...

Сада, после толико времена, више га се нико и не сећа. Погледам, шетајући, понекад сандуче, и руком скинем нахванату паучину... Понекад ми се учини да видим празан папир...

Путовање кроз...

На рушевинама средњовековног града преливала се месечина, помешана са мирисом векова и хуком свих олуја које су је походиле. Рушевине су живеле живот старца, кога се више нико није ни сећао.

На месту где је време бројило битке, исписивало великим словима значајна имена, две сенке су стајале на супротним крајевима и ћутке се посматрале. Можда нека госпа и неки витез, или само случајни путници који су долетели...

Сатима су говорили ћутећи, непомично стајали, као по неком неизговореном договору. И, када је зора склањала Месец, кренули су једно другоме у сусрет. Заставши наред срушене одаје, витез клекну пред господом и пољуби јој руку, ћутећи обећа повратак на исто место када се врати из рата. Доћи ће баш ту, где она стоји...

Можда су векови, а можда само дани пролазили, нико не зна о сусрету сањара, легенда говори да га она чека... а тек је трен прохујао.

Витез ће доћи, посећи трње око замка, пољубиће госпу из сна... али, када - то нико са сигурношћу не зна...

Путовање реком магле

В. И. никада није био срећан, бар он не памти тренутке који се могу назвати срећом, не сећа се ниједног упечатљивог тренутка свога живота који би био ватра у сећању, не...

Није се сећао ничега, или није желео да се сећа, гурајући од себе сав свој прошли живот. Велике празне странице дневника живота стајале су, и неколико истргнутих листова, то је био дневник који је чувао.

Бекство од себе тражио је у раду, који му је одузимао непотребно слободно време, марљиво је радио и тако поништавао сваку жељу која би се могла појавити у празнини свакодневице. Живео је у стану на врху зграде, у стану у који никада нико није крочио, замак гвоздених врата био је свет В.И.

Разочарање, можда, у неку фаталну љубав, било је можда љубавни слом из којег се није извукао, прихватајући то као нешто што се морало догодити, јер то је било лаконско објашњење, без жеље да и питање себи постави.

Није био порочан, или је бар успевао да вешто скрива свој свет од погледа људи, нико није знао за можда тамну страну Месеца, јер свет је био херметички затворен.

Ипак, последње време обележиле су неке промене, нијансе тешко видљиве обичном оку, трептаји лица

бивали су другачији, у самоћи пронашао је себе у виртуелном свету друштвених мрежа, иако је одбацивао то, несвесно или свесно заплivio је кроз свет милиона усамљеника, тражећи нешто...

И, како то бива, увек негде постоји неко ко ће осетити тугу оног другог, раздрмати резервисаност, упутити топлу реч пријатељства... Нашао је једну малену поруку, наизглед уобичајену, али он је у њој препознао тугу и усамљеност себе...

Резервисано је одговарао, правећи се невешт, али са посла је трчао до рачунара - да ли ће му неко далеко улепшати дан? Замишљао је да седи крај њега, као лик од крви и меса, да прича са њим о свим обичним стварима које није имао делити... В.И. је осетио да се радост појавила, сунце је грејало његов свет, време које је прекинуто наставило је да живи, пријатни немир уселио се у већ отврдло срце, нежност, та прокажена реч времена садашњег, разливала се. Али, још рањен, устукнуо би, повремено не верујући да се све то баш њему дешава. Дани су пролазили, месеци су пролазили, гвоздена врата нису више затварала тврђаву. Негде у коферу сећања пронашао је једну и једину песму коју је написао, пожутели лист ипак није избрисао слова која су светлела.

В.И. је спаковао дар, песму је понео на своје путовање. Да, нисам рекао, одлучио је да оде на неко време, спустио се на обалу реке и укрцао на чамац за

пловидбу реком магле, као порука у боци која плови, и сигурно ће доћи у руке онога ко треба да је прочита.

Река магле је кривудала, мирно чамац је пловио... знам да после магле сунце је... В.И. Још увек ми није послао поруку у боци...

Разливени снови

Има доста, можда и више од седам година, како љубоморно чувам једну слику. Сliku поред које би многи прошли да је и не приметe, али је мене магично привлачила.

Данима сам пролазио крај малене неугледне радње, где ме из излога мамила једна слика, необична слика, која ми је личила на разливене снове, боље рећи мрље распаднутог разума. Слика која је осликавала почетак краја живота који је био имитација, а постао је мора.

Најзад, једне суботе, чврсто сам одлучио да је морам имати, и у глави сам замислио где ће стајати, као огледало у којем ћу сваког тренутка посматрати сопствени лик, који се изобличава и бива све болеснији.

Ћутке, без сувишних речи, продавац, можда аутор слике, спаковао ју је, хладно преузео новац, а да чак ни реч нисмо разменили. Личило је на трговину, а не на предају кључева који смо један другоме давали.

Године су пролазиле, нестајали су људи, олује су пролазиле и уништавале животе, а невидљиви хаос света је бујао...

Магична слика стајала је видљива на истом месту, где бих је увек осмотрио пред сваки полазак и долазак.

Годинама сам покушавао да протумачим зашто ме тако силно привлаче мрље хаоса са ње, и нисам налазио одговор.

А онда, одједном, као из неке дивље реке, изливале су се речи немира преточене на разне папире, жврљотине, да се не изгубе мисли, било где, било када.

Вишедеценијска кутија затворена кључевима и ланцима отворила се и почела сејати немире.

Једном, мрље су се осмехнуле, открио сам тајну да то нису мрље, већ кључеви затвореног ковчега...

Рутина кавеза

Свакога јутра, тачно у 4 сата, будио би се Дамјан. Увек би будан, затворених очију, пустио да протекне још неколико минута, као да би му то време заокружило одмор и сан. Следила би рутина. Док се кафа кувала, он би се туширао, спирајући будући умор, враћајући свежину за још један нови дан. Стојећи, испио би кафу, уз обавезну цигарету, шеткајући се по кухињи, и затим би кренуо на своју свакодневну стазу.

На улици никога није било, само би угледао отворена врата пекаре, из које се ширио мирис хлеба и пецива. Осврнуо би се по навици и наставио би ход својом стазом. Замишљао је како ће изгледати дан, да ли ће нешто бити другачије. У себи је потајно гајио наду у неко чудо и... али, сваки дан је био пресликан, једна неподношљива рутина живљења и само то.

Није био тужан када би му се распршили снови од магле, већ се помирио и навикао, рутина кавеза - помислио би, и за себе слегнуо раменима, као да потврђује својем другом "ја" речи.

Пролазили су дани, месеци, године, смењивала су се годишња доба, и она су била једини знак некаквих промена, јер све је било исто, осим пролећног зеленила, топлине летњег јутра, покислог лишћа јесени и белине зиме.

... рутина кавеза је трајала, траје и данас, верујте на реч да време је стало, заспало у маглама лажи... А
90

Дамјан? Где је он, питате се? Не знам, верујте, можда моје очи не виде добро као некада, можда је сенка постала бледа и нестала, стар сам, не разазнајем ни своје лице у огледалу, густа магла је на њему и никако да се подигне... Лаку ноћ, морам да спавам, ево, навијам сат да звони... у... да, у 4... рутина... кавеза...

(Само)обмане

Топли септембарски дани нису пролазили. Иако је крај лета, јесен се није назирала... Уморним корацима И. се враћао из болнице, у глави су му експлодирале мисли, свака јача и болнија од претходне. Повијен у ходу, само је одавао сопствено расуло... чврсто је одлучио да ће се затворити у кућу и никуда неће данима излазити, све док не одлучи о...

У потпуном мраку дана, повлачио је дим за димом, палио је цигарету за цигаретом, покушавао је да обузда своје немирне мисли, експлозију, кроз главу му је ударала мисао да једноставно направи нешто спектакуларно, нешто о чему ће се говорити. Убеђивао је себе да само то нешто може сломити његов слом... Гледао је тупо неки обичан филм, обичан, али понеки осмех, осмех суровости који му је мамио главни јунак, који је сломљен кренуо у лов пуцајући, ма радња није ни битна, разлог је постојао, и И. је са симпатијама као да види себе, гледао јунака у невидљивом огледалу. Њих двојица су се гледали у невидљивом огледалу, прозирном, а јунак је лебдео над њим и говорио му да крене у лов.

Прекину се сан, зној, грозница, бес и мучнина излазили су из пора. Тешко отварајући капке, И. погледа сат који је откуцавао поноћ, тешког корака отвори прозор да избаци из себе дим који га је гушио, погледа околне зграде, искључена светла и мир, лажни мир, над лажним људима је лебдео. Са гађењем је гледао од тачке до тачке и, одједном, као да га обасја светлост, пред његовим полуотвореним очима појави се јунак, попут митског ратника са мачем у руци лебдео

је. И. је потпуно мирно посматрао приказ, као да је знао да ће његов јунак доћи баш код њега...

Светлост леве руке јунака показа град, и покретом руке показа, као у арени, палац окренут земљи, лов, лов показа јунак...

Под тушем хладне воде И. је спирао бес претходног дана, у глави су му лебделе слике мрачног витеза, позив, нечујни позив за бој, и то је она истина о којој је размишљао, његова бол је нашла пут, лов и...

... Нови дан је свитао, кроз ролетне су се пробијали јутарњи зраци... неки диван дан се рађао... И. обриса своје ознојено од мора чело, лагано се подиже и крену у купатило, али га уплаши лик из огледала... видео је сломљену фигуру, без руке, ноге, унакаженог, извитопереног лица... Пипао је своје лице, али покрети се нису одражавали у огледалу, а осећао је да се нешто јако чудно дешава, руке су постајале све теже, ноге су биле оловне, капци тешки... уморно, попут рањеног, довуче се под туш...

Хладна вода спирала је умор и море, док је тешких покрета умивао лице... И. је дуго клечао над кадом, вода је спирала... није се сећао сна, ни вода није вратила мисли, као обмана деловало је јутро, као само... А само је почињао још један сасвим обичан дан, дан који се није видео из мрака самотамнице...

Сенка

Обичан, мали човек, никоме није значајан, он не учествује у великим и олујним временима, он не игра велике улоге. Напросто, око њега људи и догађаји пролазе, за њега нико не мари. Ипак, обичан мали човек ужива у дару да поред њега пролазе и проблеми...

Али, опасно је ако мали обичан човек пожели да заигра улогу којој није дорастао, ако га завист, мржња и глупост толико нахране да полети, тада настаје пакао.

М. З. је био обичан човек, баш обичан, неприметан од самога детињства. Није поседовао ама баш ниједан квалитет, и то га је гушило, фрустрирало, уз то и изглед дебелог, ниског човека, стварао је пакао у његовој глави. Растао је уз способног, предузимљивог оца, спремног на све да обезбеди породицу, а који је визионарски видео да од сина никада ништа неће бити. Отац је пливао кроз време и кокетирао са сваком влашћу, спреман на улогу слуге који ће извући максималну корист, и тако је и било.

Васпитање сина јединца преузела је мајка, помало несрећна жена, затворена у златном кавезу, кћерка богатог трговца коју је отац удао младу за тада младог пословног партнера, у којем је видео сопствене квалитете. Снови о школовању су се распршили, и сада остала јој је једина нада да син, за кога није мајчински имала снаге да призна да је просечан, учини нешто и поврати мајци малену радост. Од мајке је имао страх, не страх од строгости, већ страх од неуспеха, јер знао је да никада неће постати то што она жели: школован и признат човек...

Године су пролазиле, ветрови промена закуцали су и у његов живот, знао је да је сада прилика да искористи своју шансу и наплати све подсмехе којима је био изложен.

Са довољно фраза и довољно површног знања кренуо је у слаткоречиву авантуру да постане сенка, а ту су и "ветрови моћи", који ће му дати снагу и моћ која га је обликовала за време које је дошло...

Године су пролазиле и ретко ко је обраћао пажњу на дебелог човечуљка, карикатуру... Обазривији су сумњали, али никада нико није успео довести у везу сенку и моћ сенке која је гурала брод...

У М. се пробуди сумња, када је на необичним местима сретао сенку како са разним смутљивцима шета и нешто тихо, увек обазриво прича, увек са грчем животиње коју неко гони. М.З. је био уплашен од сопствене сенке.

И увек, како то бива, намести се догађај којем је М. ненадано присуствовао. Једна обична кафанска прича, од стола до стола са припитим незнацем, за кога се касније испоставило да је официр тајне службе доведе М. З. у кристално јасну причу, оно што стотине разговора не може - пијанство разочараног безбедњака разоткри.

М. ниједним гестом није показао да познаје М.З. Осмехом и неважном причом захвали незнамцу за велику услугу. Сада је могао чистих мисли сервирати рачун М.З. Смишљао је како да дебелог човечуљка коначно матира и стави му на знање... М.З. је већ био далеко, преселио се у неки други град, започео је нови живот... Нестао је из живота М. који са киселим осмехом

се себи насмеја. М(ихаило) се сећао мноштва долазака човечуљка у његову кућу, сетио се многих, на срећу, не превише важних разговора... посматрао је зидове и покушавао да кроз бетон види оно што у њима стоји, можда неко "ремек дело" дебелог човечуљка - сенке...

Слика... фотографија... писмо

Ирена се уселила у малени стан, у поткровље зграде у центру града. Уживала је у погледу са прозора са којег се пружала дивна панорама града, делова реке, околних планина.

Толико је била задивљена, да је сате проводила осматрајући из свог гнезда град, занемарујући сређивање, додуше, празног стана... Осећао се мирис патине. Док би чистила, замишљала је ко је све у овом чудесном гнезду проводио време, живео, сањарио... Машта би је враћала у прошла времена, јер мирис зидова је давао посебан шмек, неки другачији шмек од било којег стана из којег се селила годинама...

Дани су пролазили и она је напросто уживала у својој слободи, лењо лежећи на кревету у паузама, док је за рачунаром писала свој роман, роман у осами и слободи.... Одједном јој се учини како иза полице са књигама, старе офарбане полице, добро причвршћене за зид, вири нешто необично, нешто што јој је привукло пажњу, а тај детаљ је раније промакао њеном оку које је све "снимало".

Мало тежим покретим, испод постоља извуче пожутели коверат, поцепан, а у њему је нешто стајало. Неко ко је давно овде становао, вероватно кријући од себе, заборавио је коверат и он је ту стајао ко зна колико дуго... Ирена руком обриса прашину и знатижељно отвори поцепани коверат... На врху је била нека фотографија можда стара двадесетак година. Време ју је обрисало, ништа се није у позадини видело, осим пара очију,

вероватно мушких, и обриса главе који не могу дати никакву слику ни замисао како неко ко је на њој изгледа, само два ока, замишљена, помало тужна, и ништа више...

Испод слике је стајао недовршен цртеж жене са шеширом, како у руци држи бебу, гледа је, али као да покретима не жели да је привије уз тело, као да држи нешто страно. Контуре женине главе биле су благо исечене, као да неко ко је то радио није желео да јој се назре лице. Чудно, баш чудно - помислила је Ирена. Данима није ништа приметила, уживајући у стану, а онда је у једном часу пронашла нешто неке потпуно неважно, али... Ма, мора постојати симболика, мора...

Рашири папир, и на њему су биле осушене мрље нечијег писма, ниједно слово није се распознавало. Папир је говорио као да је неко на брзину, можда у бесу писао и није завршио писмо и тако га убацио у коверат да спава и чека... некога ко ће довршити још пар редака, писмо које тај неко завршио, журећи негде. Ирена је сатима гледала три детаља. Постави их на сто и смењујући поглед са једног на други детаљ, упорно је у мислима тражила симболику, и, откуд то, случај не постоји, да пронађе три предмета повезана, а сасвим страна да допадну њој... слика... фотографија... папир... можда идеја, можда траг који некуда води... не, нема случаја - убеђивала је себе...

Ноћ, пријатна летња ноћ, успавала ју је. Мирно је лежала, само је рука стајала преко предмета, као да их чува... да се неко не врати и не узме јој...

Смрт стиже у поноћ

Јефтини мотел, ту у близини центра града, али скривен, био је место куповине љубави. Као забрањени град, затворен за случајне погледе. Низ степенике је ужурбано сишла нека витка женска прилика и убрзо се изгубила у мраку, јурећи ка центру.

Нешто касније, за њом се спуштала огромна телесина, која је намештала своју кравату око подваљка и самозадовољно звиждукала. Лагано је ходао ка свом ауту, који је био довољно далеко паркиран да неки случајни пролазник не помисли да тако "угледан" човек шета по сумњивом крају. Најзад, на светлу се видело лице судије Гузине, локалног шерифа, господара живота покорних људи маленог града, коме нико није смео ни сенку да згази. Био је моћан, силан, изнад њега постојало је само небо...

Али, ове вечери направио је фаталну грешку, шетао је сам, без паса чувара који су га пратили свуда, вечерас је заборавио да се грешка једном направи и да се охолост мора платити...

Онако слоновски дебео, спустио се на седиште и још ни кључ није ставио у браву - осети челик на своме потиљку. Учини му се као шала и, онако силан, не гледајући, упита незнанца да ли зна ко је он.

"Умукни, битанго и ради оно што ти говорим"-ледено му се обрати глас.

Први пут осети страх и немоћ, и послушно започе непознату вођњу. Возио је сатима чудним пределима, мењајући правце и посматрајући пиштољ као путоказ свом путовању.

У потпуној "недођији" планинске куће, са које се километрима није могло назрети светло, незнанац му веза руке и грубо га избаци из аута, не дајући му да устане, крвнички га шутирајући као пса, у правцу врата.

Пригушена светлост отрезни судију. Пред собом је видео затвор, тамницу о којој је могао слутити... Одједном, поче да цвили и да нуди све, само за милост, за свој покварени живот. Али, како су молбе бивале чешће, ударци ланаца разбијали су тело, остављајући нетакнуту главу.

Незнанац му показа своје лице, које судија није познавао. "Питаш се ко сам? За тебе нико, само један од многих којима си уништио живот отерао на робију и... као да се ништа није догодило. Али, преживео сам и чекао годинама, пратио сваки твој корак, свињо, и сачекао једну, али довољну грешку. Сада ћу ти унаказити лице и умираћеш дуго, дуго, а помоћи нема, твој урлик нико неће чути."

Ускоро је локва крви клизила по поду. Судија није умро, цвилео је баш онако како му је дао обећање незнанац. СМРТ ДОЛАЗИ У ПОНОЋ!!!!

Пригушени урлици су јењавали, све тиши и тиши су бивали, а незнанац лагано запали цигарету, увлачећи дим као после неке лепе вечере... чаше вина... нежности са прелепом женом...

Пун Месец је давао већу лепоту, обасјавао је брдашца, потоке...

Судија

Сашка П. је председница суда у граду Г. То и није нешто важно, једно име и једна функција, пролазна као и многе пре... Ипак, немали шок је био за људе који су познавали прилике - да једна малена приградска девојка постане то...

Непуних четрдесет година имала је, а већ "метеорски" напредовала. Њен успон могао се довести у везу са климоглавим понашањем, ћутањем тамо где је то било добро или, пак, политичким мешетарењима. Ко зна шта је све истина, најважније је да је њена звезда засијала пуним сјајем и да је коначно досегла статус који јој нико неће одузети.

Сашка је уживала у времену које је за њом и времену садашњем, где са крова света посматра. Многе сумње су се шапутале, приче о њеној похлепи и алавости, али то су биле само приче, никада доказане. Да је, пак, живот другачији, показивало се у блештавилу и сјају одевања, на шта падају снобови у сјају који друге треба да засени. Ни то није довољно, године које су долазиле доносиле су нове бесне аутомобиле и слика примитивне похлепе све се јасније осликавала.

И све је мирно пролазило, али једног дана Сашки се усели у срце сумња. У редовној рутини прегледања поште пажњу јој привуче направљена коверта. Опипавајући, покушавала је да одгонетне шта се крије у коверти на којој је адресирано њено име и жиг главног града...

Немајући стрпљења да сачека, отвори коверту и извуче из ње неке старе, али очуване женске чарапе????

Помисли - каква је то шала? Хитро их зграби и убаци у корпу са смећем... убрзано је дисала са неким страхом, али све се ипак заврши у самоћи кабинета без погледа других...

Месеци су пролазили и Сашка заборави на непријатну шалу о којој никоме ни речи није рекла. Једноставно, дани су као бујица однели немили догађај, а она је наставила да ужива, повремено "кварећи рутину" састанцима са "пословним светом" који је походио њен кабинет и увек су одатле излазила насмејана лица ње и њених познаника.

Једног понедељка, после викенда у отвореном кабинету, угледа на столу поцепани коверат који није показивао садржај, само је био оштећен и... Тресући се од беса и страха Сашка је посматрала женске гаћице, танге. Да, то је био нови шок, то је садржај, али зашто она, зашто њој ове прљаве гадости? Враћала је филм уназад, покушавајући да доведе себе у везу са оваквим детаљима али ништа баш ничега није било у сећањима.....

Много касније, замрли град је експлодирао, на неком каналу се нешто одиграло, малени трачерски град је "живео", сладио се...

Испричане су разне верзије... На вестима се тихо чула вест да се судија повукла због болести са функције....као пета вест... као десета вест...

Једна трака се вртела испод тезги, по кафанама, на сваком месту бестидног трачерског града... Са њим је умирала од стида и функција... црвенела се зграда суда... можда грешим - ма, то је био посебан одсјај Месеца...

Суровост

Двојица мушкарца данима су се мимоилазила, увек другим улицама, седећи у другим локалима, са само једном мишљу: ОСВЕТИТИ СЕ.

Игор је потпуно опуштено, из дана у дан, правио потез унапред, доводећи до лудила свог противника, који га је на штакама узалудно тражио да расправе један случај, случај важан, животно значајан.

Наш први јунак седео је заваљен у столици кафеа "Паук", извлачећи дим за димом марихуане, бивајући опуштенији, као да је лебдео и сањао најлепши сан... С времена на време упутио би изазован поглед конобарици за шанком, која није скривала трнце који су јој тело излуђивали. Били су сами и напољу је лила киша, баш савршено за двоје новопечених љубавника које нико неће узнемиравати. Покушавала је да сазна неки малени детаљ о Игору, али би се свако њено питање одбијало о зид осмеха. Гутајући га погледом, присећала се сваког детаља бурних претходних ноћи, осећала је да су радост и страст закуцале наново на њена врата, да није било узалуд чекати године у празном животу, који је стварао боре, бол, тугу... Одједном се њено лице укочи, као хипнотисана стајала је за шанком, залеђена од призора који је видеала. Човек са штакама бесно, али несигурно, спуштао се низ степенице, не обазирјући се на њено немушто муцање, идући право ка Игору који је смирено седео, непомичног и хладног лица...

"Ти си тајјјјј..." - поче дреком да се обраћа Игору, "Ти си тај који ме данима прави будалом, који..." - застаде и паде на сто, покушавајући да се придигне.

Осећао се понижено и бедно, ни налик на оно како је замишљао коначан обрачун. Да понижење буде веће, Игор га чврсто ухвати за мишице и смести га у столицу, уз његово опирање већем понижењу. "Ти, кучко, да реч ниси рекла, реч једину" - викну на конобарицу која је, у ствари, била његова жена, за коју је слутио све и свашта, посебно од када му се догодила несрећа и више није био онај као некада.

Неколико минута трајала је непријатна тишина. Чак се и Игор уозбиљио, да све не изгледа као потпуно понижавање. Човек са штакама подиже главу, са болним изразом лица, као да моли, упита га: "Зашто мени? Зашто ми чиниш пакости, зар не видиш да сам... Зар не видиш како изгледам?" Игор је ћутке гледао час у њега, час у њу, у глави су му се вртеле разне мисли - да ли да уради оно што је годинама желео, или да само устане и оде.

"Молим те, иди" - тихо му се обрати већ довољно понижени човек. "Молим те, иди, молим те..."

Тада је настао тајац, анђео и демон су се борили у глави Игора М, да ли да дотуче све око себе са само изговорене три реченице, или да освету баци у ватру да изгори, као и сва његова мржња. Човек са штакама му није био крив, он је само уништен човек попут њега, једина разлика су штаци, неке друге штаци, он носи неке невидљиве завоје који покривају ране... Пред лицем му се појави лик детета, девојчице као анђео лепе, рукама као за молитву гледала га је, назирале су се сузе... "Пријатељу, не знам шта сам ти лоше учинио" - погледа човека са штакама. "Седим овде, пијем своје пиће и за који сат путујем, мора да си ме помешао са неким."

На то се брецну жена за шанком, као гром из ведре неба деловале су речи, неке друге речи је запамтила на јастуку хотелске собе. Не, то није истина што он говори - помислила је.

Игор устаде, пружи руку свом саговорнику: "Свако добро ти желим". Не подижући главу, човек са штакама климну главом, чврсто му стежући руку у знак захвалности.

Лежерно је пришао шанку, пружајући новчаницу да плати док га је она посматрала, показујући лицем да је шокирана, изиграна, али ништа није изговарала.

"Зовем се Игор Михајловић, заборавио сам да ти се представим. Довиђења."

Она, бледа као крпа, гледала је у свога мужа који је погнуте главе ћутао, без моћи говора, бледа, а у ушима јој је одзвањала последња реченица, бивала је све јача ЈАча ЈАЧААААААААААААА

Трагање за...

Коначно су јесење, дуге, ситне кише стале, већ десетак дана су не купале, већ прљале мали град, остављајући блато за собом. Иза завесе прозора Дамјан је посматрао крај депресивног каснојесењег призора. Данима нигде није излазио, проводећи дане у четири зида, без контакта са спољним светом, искључивши телефон, телевизор, и само уз музику са радија која му је била невидљиви саговорник. Мрзео је кишу и сивило. Никада се није осећао пријатно када би започињала позна јесен, и све је то било само "шлаг на торти". Чврсто је одлучио да ће охрабрити себе, савладати сопствену несигурност, чврсто решивши да поскида окове и крене.

У њему се ломило да прошета познатим улицама, да потражи неко изненађење, као што би увек излазећи трагао за нечим непознатим, а ретко, ретко проналазио. Желео је да буде невидљив, а ипак да сретне неко пријатно лице, да са неким подели своју усамљеност и празноћу.

Покривене главе, као да сакрива лице, лутао је улицом за улицом, час спорих корака, час убрзано, као да у параноји бежи од некога. Помисли у себи - да ли га лудило надвладава, да ли то постаје расцепано људско биће које ни своје мисли не препознаје? Лутао је сатима и нигде никога познатог, драгог није срео. Сада је тражио место да у самоћи седи и своје празне мисли пусти да лебде у хладном ваздуху. Било је места која су била сенке сећања, избледела, угушена у сопственој деструкцији, али их је кроз маглу назирао, последњим атомима снаге желео је да она

буду нит која ће га везати за време... сламка која ће бити последња нада...

И саме ноге су га одвеле на клупу крај Саборне цркве, ту у маленом парку који је био нека њему знана оаза, скривена од погледа, на место где је често долазио дубоко тужан, сломљен, ту где је Бог можда био најближи.

Гледао је у звезде, наизглед без икаквог смисла у небо ведро, прошарано хиљадама светлећих анђела. Учинио му се да види као на филмској траци лица у магли, лица драга која је тражио да му улепшају повратак из изгнанства, трагао је и желео да полети, да се вине да дохвати слободу....

Али неки звуци, галама, аутомобили, прекинули су трагање. Да, помислио је, време је да се крене назад у своје уточиште и затвор, у свој мир и свој хаотични неред. Трагање се завршило још једним неуспелим проналаском, још једним ловом без ухваћеног осмеха...

И увек питање људско, слабог и сумњичавог бића - па зашто се не догоди чудо, зашто нема ниједног знака, зашто се трагање увек заврши у потрази за....?

Спуштала се магла, смог над градом, зачас се нису видела ни лица ни сенке. Дамјан је полако корачао, успоравао време, заустављао га, у трагању за...

Трептај ока цео живот

Михаило Р. скувао је своју јутарњу кафу и запалио цигарету, извадио је пиштољ из футроле и ставио метак у цев, откочио пиштољ и.....

Тог тренутка анђео чувар му је шапутао речи, вратио му је цео живот у сликама, од дана када се сећао себе. Нежна мајка миловала га је по коси успављујући га болесног, крила је сузе, болео ју је бол њеног детета, хладним рукама којима је прала веш на пумпи, али руке су биле топле као код анђела... Отац га је носио ужурбаним корацама у наручју, док је лила крв са његовог лица, журно се борећи са временом, да не закасни... Малена сестра је шушкала, тепајући своме брату који ју је заштитнички држао у наручју, довољно снажан да брине о њој... Његова драга миловала му је чело, терајући бесове који су му уништавали тело. Малена деца тепала су свом татици, бранећи га од демона... Мирис јутра и пролећа опијали су га у задовољству живота... Милиони срећних тренутака били су сабрани у слику среће, коју очи не виде од лудила, сва радост света... Мирис тамјана и тиха молитва одзвањали су у ушима, а слике СПАСА И БОГОРОДИЦЕ НОСИЛЕ СУ ГА ДА ПОЛЕТИ У НЕБО.....

Михајло Р. попио је своју кафу. Време није постојало, јер је пролетео тренутак, а цео свет је видео, цео свет због којег треба живети, надати се и

веровати... Извадио је метак, вратио пиштољ у футролу....

Кроз неколико тренутака дисао је свеж ваздух са прозора, гледао је град који се буди, спремао се да се и он пробуди и крене...

Тунел... светлост ... и...

Мартин никуда није излазио из своје собе. Могуће је да су прошле седмице а да није угледао зрачак светлости, осим иза подигнутих ролетни, тек толико да је не заборави. Већ дуго је био нарушеног здравља. Депресиван, мрачан, отупео, проводио је дане у непрекидном лежању, без воље да учини и најмањи напор. Неколико последњих ноћи, тачније, јутра, када би га савладао сан, на трен гасећи несаницу, понављао се сличан, скоро исти сан. Најпре га је занемаривао али, како се све чешће понављао, помисли да је последица лекова или, још горе, потпуно лудило, црна рупа, распаднути мозак који пуца у парампарчад...

Како би се ближила позна ноћ, осећао би страх од сна, најчуднији страх од безазлених слика, којима је можда само он придавао значај, давао симболику...

Како би заспао немирно, вртећи се, грчећи тело, угледао би тунел, полумрачан, којем се није знао ни почетак, ни крај, нити на коју страну кренути... Одлучивао би се у сну, као да је питање живота и смрти, и кренуо би увек десно, корачао, осврћући се за собом... сан би се увек прекидао када би у даљини угледао нека стара врата... Али, никако није стизао до њих, маколико да је убрзао кораке, потрчао сакупљајући снагу... Одједном, све би нестало, а врата су остајала недочекани циљ, можда спас.. Када би бар једном одшкринуо врата. можда би...

Мучио га је сан. Шетајући после дугог заточеништва, умотан у капут, сакривен од хладноће,

пролазио је крај људи или кроз људе, ужурбано, као у сну, трчећи да пронађе...

Данима је шетао улицама, трговима, завиривао у следеће улице, дубоко у себи је знао да тражи одговор, осећао је као да је ту, надамак руке, али би му измицао. Све је личило на замку, сан који га је мучио, а затим натерао у потрагу, да јури и не проналази.

Пљустала је тог поподнева киша, неуобичајена за позну јесен, јака киша, која га натера да потражи заклон. Одједном, остао је сам, јер сви људи као да су "испарили", а он сам под јесењом кишом, да и не зна у бунилу где се налази. Минутима га је нешто пробадало, попут врха мача, не дајући му мира, као неки знак који је требао следити. Лагано се окрену и угледа како стоји испред неке антикварнице која је била затворена. Ништа необично, осим што је никада до сада није приметио, иако је том улицом ходао безброј пута. И, одједном, крајичком ока угледа у углу излога врата, она стара врата из сна, одшкринута. Блага светлост као да се назирала, али упорно гледајући учини се да се још нешто крије... протрља очи већ замагљене и из благе светлости учини му се као да назире два ока која извиру из полутаме...

ОЧИ... помисли, то се крило иза врата која је упорно покушавао у сну да дотакне, одшкрине, очи као прозори... очи као наличје душе... чије душе... Шокирано је стајао и упорно гледао једну тачку, као да кроз њу негде у даљини...

Учитељ

Учитељ И. био је на крају четврте деценије живота. Уживао је у љубави према својој верној жени и њихово троје дечице, који су чинили највећу његову срећу. Његово благо, све благо овог света било је ту, крај њега. Пушио је на тераси после пријатне вечере, "густирао" црно вино, док је жена успављивала дечицу. Читао је под лампом неке старије новине и помало забринуту пратио вести о рату који је буктао Европом, забрињавало га је што швапска сила тако брзо гази и ломи као неман. Све је то било још далеко, али зачас је пожар рата могао да дође и у његову отаџбину. Као дете је запамтио велики рат и сву несрећу која је задесила Србе. Сећао се како је уз мајку брзо одрастао, чекајући да се отац врати из неке далеке земље, где је цветао лимун жут. Иако је био храбар и смирен човек, неки страх се увукао у њега, и више се плашио за породицу, него за себе...

Пожар је захватио и отаџбину. Као кула од карата распала се земља коју су многи јунаци створили, остављајући кости по разним ратиштима. Издаја, издаја - то је била једина реч која је била смислен одговор. Иноверци са словом "у" и "црвени" брзо су се нашли као хијене у ловини на жртве... Није прошло ни неколико дана, а са швапском војском уђе у двориште учитељеве куће Анте, младић од двадесетак година. Био је као најстарији син учитељев, дане је проводио ту, а сада се као звер кезио на учитеља. Болесна мржња само је

112

испливала и од немуштог дечака одједном постаде поглавников војник, спреман за... Ништа није говорио, покрети и понашање говорили су да је џелат ту, али Божји прст спаси учитеља и његову породицу. Швапски господар нареди одлазак и погледа силовито поглавниковог војника, дајући му на знање да не сме ништа нажао учинити...

... Враћајући се у завичај, учитељ виде да има комешања у народу и да ништа није као што је било пре него што је отишао. Као човек старог кова, части и достојанства, прикључи се војсци краља и стаде са пушком, као некад пером, на браник отаџбине уз свога ЂЕНЕРАЛА...

Почеше и борбе, српски ратници, иако слабији, почеше да освајају варош по варош, село по село... али црвена војска није марила за то, за њу је постојала само Револуција и уништење свега што било је, све је то био знак крви која ће лити...

Прошле су године ропства у земљи где цвета лимун жут. Учитељ се вратио, побегао, одлучан да види своју породицу и да се врати тамо где није све завршено. Неколико дана и ноћи покушавао је да надокнади године, да пружи сву љубав својим вољенима, веровао је да ће се вратити, и да ће сви поново бити срећни...

Краљева војска била је разбијена на зеленој гори, под налетима пешадије црвеног брата и под бомбама и

издајством покварењака са томпусом из Лондона. У тренутку је слом приказао сву трагедију борбе несрећних домаћина, сељака, свега оног што је вредело у народу. Неман је гутала и остављени су на милост и немилост...

Бежећи немоћни и гладни, уморни и несрећни, повлачили су се краљеви војници кроз беспућа. Један метак прострели учитеља. Један метак и тренутна смрт, и тренутак последње жеље, али – никада се неће вратити својим најмилијима... Црвене аждаје бацале су, као на ђубриште, беспомоћна мртва тела. Никада се ничије име неће знати, биће то гробница илузија, а неки други ће сањати и веровати да су им мили живи, макар ко зна где...

Виртуелне преваре

Постоје мали, обични људи, несрећни, усамљени, празни. Они само трагају и никада не проналазе своју срећу. Постоје и они други, ловци, који данима траже жртве.

И.М. је био усамљен, дубоко несрећан човек, затворен у свом свету у поткровљу старе зграде, одакле је ретко излазио, тек понекад, да избаци тугу у некој ноћној шетњи.

Данима је покушавао да нешто напише, да осмисли бесмисао, али све баш све се сводило на трагање за неком нежном душом, која би му послала неку лепу реч.

Једне ноћи, док је тупо зурио у свој рачунар, заиграла је пред очима искрица, знак неке поруке, нека нада...

Једна непозната, мало пожутела слика неке младе црне жене, и кратка порука, позив да јој може писати, ако жели???? Не, у први мах није поверовао да у глуво доба ноћи неко и чита то што он пише, а још мање да са њим жели да подели усамљеност.

Ипак, неки малени осмех заиграо му је на лицу и већ је журио да испише што више, да му не побегне "срећа"...

Низале су се поруке нежности, приче о усамљености оно како то бива на сваком почетку, уводу

у... Помислио је да можда срећа и станује ту, да је само није препознао или...

Дани су пролазили, а приче су бивале све тужније, разрада преваре добијала је замајац. Сурови муж, самохрана мајка која са детететом бежи од града до града, у потрази за миром, немаштина, болест...

Мекано срце све више је бивало рањавано, у души су се бориле мисли како помоћи неком драгом, да се спаси пакла, и мекано срце преузело је улогу спаситеља, ништа не тражећи заузврат, сем сусрета, приче, и мало нежности...

Али, осећања преваре бивала су све већа, разговори су постајали штурни, тек да неко не побегне, а он је лудео, несрећан и преварен...

И нестао је, оставио је време да протекне, да сабере мисли и да, иако је знао да се ништа никада неће догодити, учини још један напор и поврати нешто што никада није имао.

На позиве није одговарала, вешто бежећи од оправдања или глупих објашњења... Али, једном засија: **НОСИ СЕ !!!! ЈА НИСАМ ТА КОЈУ ЗНАШ, ТРАЖИШ, НЕ ПОСТОЈИМ, ЛУДАЧЕ!!!!**

Шокиран, зурио је у поруку која је осликала године уназад. Зар ни лепа реч? Не, баш ништа, све је заборављено... Тамо нека МАША нестала је, можда никада није ни постојала, била је само жеља изгубљеног времена и празних надања.

Сада у неком другом граду исписује нове лажи, попут лисице у трку граби малене зверке и само вешто користи оно што најбоље зна.

Ко зна ко је она, можда...или... или...

Виртуелни партнер

Ирена је веома лепа, атрактивна жена, на прагу четрдесете године. Поред лепоте која плени, успешна је у својем послу, и то је образац срећне жене... остварени сан...

Али, авај, страшна тескоба и мука притискају је и изнуравају. Свакога дана све мање задовољства има у њеном погледу, чак се и малене боре појављују. Ту поред ње, баш тако, живи њен највећи проблем, дебели хедониста - њен муж који не зна за било шта друго осим животињских уживања (хране, пића) и да на рачунару прати своју зараду... Права свиња, за коју она не зна да објасни шта тражи крај ње... Ирена све мање или скоро никако не ужива у страсти, а сан да ће постати мајка угашен је немилосрдно.

Скоро да ништа и не говоре. Када су сами, све личи на Жан Габена и Симон Сињоре у филму, „Мачка“, а једина комуникација је извештачено обраћање у друштву његових пословних пријатеља, који се понекад окупе са својим женама код њих у стану...

Ирена се затвори у своју собу и обучена, без икакве воље, леже у кревет, гледајући неодређено кроз прозор и кишу, у неку тачку...

Кроз главу и мисли поче јој струјати таква жеља да је неки непознати мушкарац узме у наручје и игра се са њом. Осећала је тако силне, скоро курвинске нагоне, пред њеним очима и у мислима су се смењивале

перверзне игре ње и неког непознатог дивљег мушкарца...

Пробудила се видевши да је скоро два сата спавала и да се налази у „голој води“ од силине страсти која је тако бујала... Стан је био празан, он је некуда отишао. Видела је цедуљу у којој је штуро обавештава да ће доћи касно, и ништа више...

Претраживала је по нету разне сајтове, не, ништа битно није ни тражила, сем да убрза време до починка, али очи јој се напросто залепише за један оглас, перверзан, дивљи изазов. Неко је оставио своју самоћу и жеље на нету, тражећи партнерку, број телефона, вероватно лажно име, али....

Тај оглас тако узбуди Ирену, унесе јој још већи немир и она махнито поче шетати по стану, одлучујући да ли да одговори...

Јутро је. Спремала се да крене у канцеларију, пила је кафу и већ заборавила на претходно вече, али на екрану се појави одговор, за тренутак нешто непознато, али, то је он, непознати он, који јој одговара на поруку...

Сувише изненађена, није читавог дана одговарала на поруку, сумњајући у искреност учтивог одговора. Не, неће се упуштати у игре, ко зна какве игре...

Најзад, телефон је поново засветлео, пристојна порука и нада да ће можда стићи одговор...

Неко усамљен, можда ту у близини, понудио је своју страст. Ирена је била узбуђена, није веровала да се то, макар и игра, дешава њој. Да ли је неко ту у близини и има кључ за кавез. Замишљала је лик... неки дивљи лик који је у јучерашњем дану призивала у бунилу...

... Обувала је своје црне лаковане ципеле, спремала се у шетњу, кроз парк, крај реке, кроз мокре градске улице... чекала је поруку на њен неодговорен одговор. Рекла је себи да ће је он пронаћи ако то жели, јер њене лаковане црне ципеле су знак, знак који мора да препозна или...

Ирена је отишла у вече. Мрак ју је покрио, само се видео сјај црних лакованих ципела...

Затворени погледи

Сећам се добро, био је крај априла неке давне осамдесете године. Опуштено сам шетао велеградским улицама, уживајући у сунцу, у мирису липа булевара, па ми чак није сметала ни бука аутомобила који су пролазили у оба смера.

Ништа посебно није ми било у мислима, само сам био опуштен и желео сам да дуго, дуго газим улицама града који сам волео, посматрам људе који су били леви и опуштени и ништа више...

На пешачком прелазу у сусрет ми је долазила лепушкаста, нежна девојка, можда коју годину млађа од мене. За њу се није могло рећи да је лепотица, али је била ПОСЕБНА. Осмехом се представи и продужи даље...

Да, застао сам, размишљајући да учиним лењи покрет и своје тело окренем за њом. Минут или неколико секунди, и опрезно погледах девојку кестењасте косе како стаје на прелаз, чекајући да зелено светло отвори врата и пут на други крај булевара, већ корак даље и...

Кокетно погледа, али без икаквих ниских намера, на просто полупогледом као да ме је позвала да приђем, запитам за име, позовем на кафу, или било какав неважан разговор.

Кукакавичлук провинцијалца задржао ме је. Примитивна сујета и страх од пораза укочили су ми

тело, и још једну прилику сам бацио низ булевар у неповрат...

Крај, тужно сам помислио, а и правдао се - па ко би мене сасвим обичног погледао, ма, то је магла и ништа више.

Ђутећи сам стајао и гледао плочник, и још једном сам погледао на другу страну улице... кестењаста девојка стајала је, гледајући у мене. Последњу прилику ми је пружила да учиним корак и не будем кукавица... трајало је неколико минута. Затворени погледи мамили су и позивали. Можда сам се уплашио да је то судбински сусрет. Не. Ја сам кукавица која ће уживати у својој патетици и... нестао сам, потрчавши неким споредним улицама...

Године су прошле, опет град који волим и ја, само старији, шетао сам истим улицама, призивао тренутак да се врати и да се дубоко извиним, али кестењасте девојке није више било. Нестала је, бежећи од кукавичлука, и више се сигурно није сећала мене, а ја само ћу један случајан сусрет преточити у причу, да зна да је нисам заборавио. БИЛА ЈЕ ПОСЕБНА!!!!

Белешка о аутору

? !